

ТИМОЧАНИН
ЛИСТ ЗА НАРОДНЕ ПОТРЕБЕ

не тражите бар
код у нашем листу!

Бор:

**Заблистаће град
старим сјајем**

Кладово:

**У предизборној кампањи
одборници на суду...**

Неготин:

**Хајдук-Вељков бунар
у центру Неготина**

Бољевац:

Општина у пуној експанзији

Сокобања:

Оаза за инвеститоре

Драгослав Зајкесковић - Румунизација Влаха

КУЛТУРНИ ГЕНОЦИД

УЧИ, СРПЧЕ,
ГДЕ ТИ НАРОД
ЖИВИ,
НЕК СЕ СВАКИ
ТВОМЕ ЗНАЊУ
ДИВИ;
НАПОЈ ДУШУ
ОВИМ СЛАТКИМ
ПИЋЕМ,
СЛУЖИ СРПСТВУ
ЦЕЛИМ ТВОЈИМ
БИЋЕМ!

МАРКО М. МАРКОВИЋ

Ваш сигуран партнер

**Услед велике потражње кућа и станова,
фирми КБ Некретнине хитно подрбно:**

- 3 усељиве конфорне куће мање стамбене површине,
са по 3-4 ари земљишта
- 2 веће гарсоњере
- 3 једнособна стана
- 4 двособна стана – шири центар
- 2 парцеле са дозволом за градњу стамбених објеката
- 2 старе, оронуте куће

са дозволом за градњу стамбених објеката

исплата одмах!

КБ Некретнине

19000 Зајечар,
ТПЦ Краљевица бб, ламела б

▶ ▶ ▶ тел. (381) (19) 432-561
факс (381) (19) 443-644
www.kbgrupa.com

изнајмљена површина

4

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ЗАПОЧЕО САМ - ДОВРШИЋУ!

РАНКИЋ

KB SECURITY

www.kbgrupa.com

KB GROUP

САДОН ОПУШКА

Огласи

П

KB GROUP MARKETING AGENCIJA

Кепи Blanc club

KB GROUP

www.kbgrupa.com

САГРАДИМО ХРАМ

**РАЗНЕСЕЊА ГОСПОДЊЕГ
У ЗАЈЕЧАРУ**

ТЕКУЋИ РАЧУН **160-131997-37** BANKA INTESA

Држава гуши бакар и Бор

стр.12

Јубилеј прве Тимочке пруге

стр.20

Живот у сеоској питомини

стр.23

Против самовоље бродогласника

стр.24

Дунавом још шибају ветрови

стр.25

ВОСТАНИ, СЕРБИЕ!

Само што су прошли председнички избори, а рулет се опет завртео. Србија је већ у другој трећини предизборне кампање, а играчи су, чини се, поприлично уморни. И то сада, када се Србија по ко зна који пут налази пред великом дилемом - да ли ће ући у Европску унију без Косова или ће задржати срце и остати тамо где јесте. Политички аналитичари оцењују да је Србија овог моментс распета између Европске уније и савезништва са Русијом. Кома ће се царству приволети, знаће се након избора. Међутим, велики брат с друге стране океана хоће да преузме ствар у своје руке. „НАТО инсистира“ да политичке странке окупљене око Демократске странке потпишу Споразум о стабилизацији и придруживању, који је уствари „мачка у цаку“, јер би онда могло да се каже да је Србија признала независност Косова и Метохије.

Пред Србе се кроз историју изнова и изнова ставља потписивање некаквих срамних издајничких споразума и пактова. Међутим, поставља се отворено питање: ко има право на издају?! Могу ли чланови Владе којој је престао мандат да буду издајници? Могу, али само као чланови својих партија, а не и као представници народа.

Из једног од политичких тачака, међу поприлично успаваним креаторима српске будућности, неко је завикао: „Нико више неће да гине у бесмисленим ратовима!“ Из другог тачака се чуло: „А ко ће нас и нашу децу да брани од непријатеља?!“ Први не попуштају: „Нема непријатеља, то су рецидивни мрачне прошлости, када је Европа била од нас удаљена милионима светлосних година. Сада имамо само пријатеље, којима треба да пружимо руку и признамо сва наша злодела.“

Востани, Србије! Востани, Србије! Востани, Србије!

Дремеж и на истоку Србије! У канцеларији Заједнице Румуна у Зајечару ових дана одржан је састанак са његовом екселенцијом Јоном Маковејем, амбасадором Румуније у Београду, Михајлом Георгиу, државним секретаром за дијаспору при Министарству иностраних послова Румуније, Јаном Чизмашем, председником Заједнице Румуна у Србији и Јаном Магдом, републичким послаником. Овога пута били су позвани и новинари, али као и да нису. На почетку састанка новинарима је саопштено да Румуни у Тимочној крајини нису успели да остваре своја права, превасходно зато што се нису повезали са Румунима у Војводини. Састанак је у наставку одржан на румунском језику без преводиоца. За новинаре ту више није било посла, јер ни један од присутних не говори румунски. Да ли је у питању пропуст оних који су позвали новинаре или је симулирана транспарентност, остаје на оцени јавности.

Востани, Србије! Востани, Србије! Востани, Србије!

Издавач: „KEPI BLANC Group“ d.o.o. - Адреса: Тржно пословни центар Краљевица бб, ламела 6, 19000 Зајечар
Тел: 019/432 561 - Факс: 019/443 644 - Интернет: www.kbgrupa.com - Е-mail редакције: kbtimocanin@kbgrupa.com

Оснивач, директор и главни и одговорни уредник: Дејан Б. Грујић,

Технички уредник: Младен Р. Николић, Лектор: др Љубиша Рајковић, Консултант маркетинга и дистрибуције: Мирслав Миловановић

Број жиро рачуна: 205 - 112668 - 32, Комерцијална банка

Штампа: „Деркс“ - Зајечар

Драгослав Зајкесковић, председник Демократске заједнице србијанских Влаха, о покушају румунизације Влаха на простору Тимочке крајине

КУЛТУРНИ ГЕНОЦИД НА ДЕЛУ

• Циљ прорумунски оријентисаних Влаха је да Власи добију статус румунске националне мањине и споје се са Румунима у Банату како би се створила јединствена територија

Драгослав Зајкесковић, председник Демократске заједнице србијанских Влаха и члан Националног савета Влаха, као и Савета за међунационалне односе при СО Бор, каже за „Тимочанин“ да је његова странка августа 2004. године са седиштем у Злоту основана само са једним циљем - да спречи нескривену румунизацију влашке националне мањине на простору Тимочке крајине.

- Власи су аутохтон народ на простору источне Србије - каже Драгослав Зајкесковић. - Њих 99 одсто је лоцирано на простору између Дунава, Мораве и Тимока, тачније на простору од Великог Градишта до Ћуприје. На овом простору је 149 влашких насеља и 50 са мешовитим живљем. То значи да је Влаха у Србији знатно више него што их се тако званично изјашњава. Србија је наша матична држава и ми смо у њој увек били конститутиван народ. Онда смо, „захваљујући“ деловању невладиних организација и појединих Влаха, постали национална мањина у сопственој земљи, а сада хоће да постанемо туђа - румунска национална мањина у сопственој отаџбини.

Странка је регистрована са основним циљем да се кроз политичко деловање у инситуцијама система избори за очување влашког ентитета од покушаја румунизације. Наша странка је од самог почетка, од момента актуелизовања влашког питања, упозоравала на покушај румунизације влашке националне мањине. Циљ је да се ентитет Влаха у догледно време преведе у румунски корпус, тј. у румунски народ. На румунизацији раде неке прорумунски оријентисане странке са ових простора, попут Влашке демократске странке Србије и једног броја невладиних организација које финансира држава Румунија. Иза свега стоје лични интереси и новац. Изјаве појединих страначких лидера да новац у страначке касе долази легалним путем преко банака, приче су за малу децу. Сви знамо колико начина постоји да се новац негде дотури. Новац долази илегалним каналима

и завршава у џеповима појединаца. Они себе представљају патриотама, душебрижницима за Влахе. Покушавају да објасне да су Власима на овим просторима угрожена права, што је велика лаж. Можда је у протеклим деценијама било некаквих појединачних случајева, али се то никако не може дићи на национални ниво. Дакле, ради се о чистој измишљотини.

• Ви у својим јавним иступањима често говорите да је овог момента у Тимочној крајини присутан културни геноцид над Власима какав се не памти вековима уназад.

- Тачно тако. Почетак културног геноцида се догодио 22. септембра прошле године на седници Националног савета Влаха, одржаној у Неготину, када је 12 чланова гласало да Власи у Србији у службеној употреби користе румунско писмо, док је нас пет било против такве одлуке. Значи, чини се све да влашка национална мањина одбаци свој матерњи и прихвати румунски језик и писмо, што је културни геноцид, супротан Закону о људским и мањинским правима. По Закону о људским и мањинским правима, свака национална мањина, па и влашка, има право учења на матерњем језику. Наш матерњи језик је влашки, а не румунски, што значи да би оваквим насилним наметањем румунског језика Власи изгубили своју аутохтоност и утопили се у румунски ентитет, а шта је то него, понављам, културни геноцид. Зар није логичније да, ако већ не учимо на влашком, званични језик буде српски.

Прорумунски оријентисани Власи се залажу и за богослужење на румунском језику. У Малајници је освештана прва

румунска црква на овим просторима, а колико је мени познато обављају се припреме да се то уради и у другим влашким селима, попут Проштинца код Свилајнца, Исакова код Ћуприје, Манастирице и Мелница код Петровца на Млави. У овом погледу ситуација је прилично забрињавајућа, јер ће се Власи тешко одрећи својих крсних слава. Власи су, познато је, вековима одани Српској православној цркви. Србија је и духовна матица Влаха, а не Румунија, за шта се један број политичких странака залаже.

• Тврдите да је Национални савет Влаха у моменту доношења одлуке био потпуно исполитизован?

- Господин Предраг Балашевић, председник Влашке демократске странке Србије, која заступа тезу да је духовна матица Влаха Румунија, добио је функцију потпредседника Националног савета, чиме је дошло до политизације Националног савета. Драгомир Драгић, иницијатор формирања Националног савета, након доношења одлуке о увођењу румунског језика дао је неопозиву оставку. То је био показатељ да нешто не ваља у Савету. И нас петорица који смо били против такве одлуке носили смо се мишљу да напустимо Савет, али смо схватили да тиме ништа не бисмо постигли и да бисмо само отворили врата за попуњавање Савета прорумунски оријентисаним члановима.

На последњој седници Савета рекао сам да историја Влаха не почиње од ове одлуке. По мом мишљењу, ово није први и једини национални савет. Национални савет Влаха постао је паралелни савет Националном савету Румуна, а то ће морати да се мења. Ја сам предлагао да се ово питање увођења језика реши референдумом. Овом одлуком

ОТВОРЕНО О СВЕМУ

Драгослав Зајкесковић сматра да медији мало пажње посвећују актуелном проблему и да о свему треба отворено разговарати, укључујући све стране.

- Треба јавно и аргументовано наступати, јер се једино аргументима могу зауставити погрешни правци - каже Зајкесковић. - Треба променити то да на појединим дешавањима буду присутне камере из Румуније, а да наших медија нигде нема. Народу треба предочити све чињенице како би био упућен у сва дешавања.

Националног савета Власи су се нашли у незавидној позицији. Национални савет представља Влахе пред државним и међународним институцијама и сам доноси одлуке о употреби језика и писма. Савет је то искористио и без присуства медија изгласао једну такву погубну одлуку. Ја ћу у присуству медија тражити поновно гласање како би се таква одлука анулирала. Тврдим да су Власи затечени оваквом одлуком и да је никада неће прихватити.

• Колико је у овом моменту реално да влашки језик постане званични службени језик Влаха.

- Не видим ни један оправдан разлог да нам се намеће румунски језик, када смо успели да вековима сачувамо наш матерњи влашки језик. Ако наша деца почну да се школују на румунском језику, онда ће Власи као миленијумски народ нестати са ових простора. Није ми јасна теза прорумунски оријентисаних странака да се влашки рурални говор преведе у румунски, када можемо стандардизовати влашки језик. Они тврде да је то дуг процес, а ја тврдим, иако нисам лингвиста, да то може веома брзо да се уради и мислим да је то најпоштенији пут према Власима.

• Прорумунски оријентисане странке, када говоре о влашком питању, углавном истичу културну аутономију. Колико иза свега тога стоје неке територијалне претензије?

- Ако се догоди румунизација на начин на који се планира, ко нам може гарантовати да можда и кроз 100 година неко неће рећи да и са десне стране Дунава живе Румуни и тражити да се присаједине матици Румунији? Крајњи циљ НВО и прорумунски оријентисаних Влаха јесте да Власи добију статус румунске националне мањине и споје се са Румунима у Банату, како би се добила једна територијална целина. Прича о увођењу румунског језика је идеја коју је заступала Лига за заштиту тимочких Румуна још 1919. године. Сада се та ствар само актуализује. Манипулише се одређеним подацима о броју Румуна у Тимочној крајини и отварају канцеларије Румунске заједнице у местима где има само стотинак или мање Румуна. Лажи о броју Румуна, и то на територији Румуније, шире неки борски функционери, што може да изазове последице којих нису ни свесни. Значи, ми имамо проблеме унутар нашег ентитета, јер појединци покушавају да нас преведу тамо где не треба. Било је и раније одређених крајности када се за време Другог светског рата тражила заштита тимочких Румуна од стране румунске државе. Чачкање по националном и верском питању је веома осетљива ствар и треба бити јако обазрив. Зато бих ја лично желео да се ова ствар

заврши на најбољи могући начин. Лично мислим да легалним средствима треба зауставити све оне који покушавају да направе раздор у овој држави.

• Да ли постоји опасност од екстремизма, да ли је могуће да Власи и Срби, који су вековима живели у миру, једног дана почну да се гледају преко нишана?!

- Власи су мирољубив и гостопримљив народ. Наши су преци ратовали за Србију.

Мој чукундеда Новак Зајкесковић вратио се са солунског фронта после седам година. Власи Тимочке крајине су под командом војводе Степе Степановића ратовали и гинули на Церу, Колубари и проживели албанску голготу. Велики Карађорђевић харамбаша у Првом српском устанку био је Пауљ Матејић из села Мелнице код Петровца на Млави. Подигнут му је и споменик. Историја Влаха се не може

посматрати одвојено од историје већинског народа. У новинама је пре неколико година пласиран чланак о некаквим „жутим береткама“, о наоружавању Влаха. Мислим да то није реално, али никад не реци никад, јер ђаво никад не мирује. Ко је у овој причи ђаво, није тешко закључити. Међутим, лично мислим да Власи схватају шта се дешава и у свему

овоме имају велику подршку српске државе управо због свих дешавања на овим просторима, закључно са Косовом. Немамо резервну отаџбину, а и не треба нам. Ми Власи морамо да опстанемо заједно са земљом Србијом.

Невладина организација Заједница Влаха
Пауљ Матејић иступила из коалиције „Уједињени Власи Србије“

НИСМО ПОСЛУШНИЦИ ВДСС-а

Невладина организација (НВО) Заједница Влаха Пауљ Матејић је ових дана писменим путем тражила раскид коалиционог споразума који је потписала 25. марта ове године са Влашком демократском странком Србије око заједничког наступа на предстојећим изборима 11. маја, а у оквиру коалиције „Уједињени Власи Србије“. Како стоји у овом допису који је потписао председник заједнице господин Сениша Пилу Максимовић, одлука о раскиду коалиције је донета са 18 гласова за и 16 против. У образложењу се каже да није испоштована тачка 5. и 6. из коалиционог споразума и да чланови коалиције „нису послушници, већ учествују у раду, ради остваривања заједничког циља“.

Како стоји у споразуму Влашка демократска странка Србије се обавезује да на листи коалиције „Уједињени Власи Србије“ има једног кандидата из НВО Заједница Влаха Пауљ Матејић, кога ће Заједница накнадно предложити. У Заједници Пауљ Матејић кажу да ова така није у складу са договором, јер су они тражили да њихов кандидат буде други на листи.

Даље несугласице су настале, јер је

Влашка демократска странка Србије узела учешће као организатор културних манифестације „Матклау“, а то је како каже господин Максимовић, Предраг Балашевић председник ОО ВДСС је уједно и подпредседник Националног савета Влаха, који се бави културом те мањине, те је у том смислу дошло до политизације.

- Ми смо ступили у коалицију, јер смо хтели да се залажемо за очување културе Влаха, а не да улазимо у политику и да се њоме бавимо-каже Сениша Пилу Максимовић.

- Онда смо схватили да је све то исполитизовано и да од нас траже да будемо под ингеренцијом Влашке демократске странке Србије, а нама то никако не одговара, јер ми не подржавамо став ове странке по којој су Власи Румуни. Не кажемо да је нас неко обмануо али смо једноставно мислимо да улазимо у коалицију „Уједињени Власи Србије“ која неће бити до те мере исполитизована, већ само донети Власима одређени број мандата у скупштини како би смо очували нашу традицију и културу. То је разлог што смо донели одлуку о иступању из коалиције.

Православни експанизам као јачање румунизације Влаха у Тимочкој крајини

ОРДЕН ЗА АКТЕРА МЕЂУЦРКВЕНОГ СПОРА

Амбасадор Румуније у Београду, његова екселенција Јон Маковеј, пре неколико дана је у српској престоници протојереју Бојану Александровићу, пароху малајничком и ремисијанском, уручио високо одликовање: орден „Заслуге за културу“. Орден је на предлог министра спољних послова указом доделио председник Румуније Трајан Басеску. Како стоји у образложењу, високо одликовање је додељено „храбром протојереју Дације Рипенсис у знак посебног поштовања за његову константну оданост и ангажованост према промовисању културног, језичког и верског идентитета Румуна у Србији“.

Треба рећи да такво признање до сада нису добили овдашњи Румуни који су итекако допринели културној и политичкој сарадњи двеју држава и народа. Додела ордена свештенику Бојану Александровићу може значити само званично одавање признања актеру и спроводитељу међуцрквеног спора насталог између румунске и српске цркве на простору Тимочке крајине. Протојереј Бојан Александровић је више пута мимо и против СПЦ-а и насупрот канонском поретку православља чинодејствовао на простору Тимочке епархије. Сва дешавања, од освештавања румунске цркве у Малајници код Неготина, на земљишту које је управо власништво румунског протојереја Бојана Александровића, а коју је освештао румунски епископ за српски Банат Данил, непризнат од СПЦ-а, указују на претензију стварања одвојене цркве, која би несумњиво требало да допринесе ојачавању започете румунизације Влаха на овим просторима. Ово се коси са недавном изјавом отправника послова Амбасаде Румуније у Београду Лучијана Ристеа да је у Србији створена искривљена слика да Румунија стално претендује на Влахе и притиска их да се изјасне као Румуни.

Занимљиво је да румунски медији наводе да је Бојан Александровић

свештеник епархије „Дација Репенсис“, које нема на званичном списку епархија Румунске православне цркве. Шта то може да значи, показаће будућност.

Бранислав Ранкић, кандидат СРС-а за председника борске општине на предстојећим локалним изборима

БОР ЋЕ ЗАБЛИСТАТИ СТАРИМ СЈАЈЕМ

- Највећи успех откако сам од пре годину и девет месеци председник Општине Бор јесте заустављање лоше приватизације РТБ-а и стопирање куповине јединог нашег произвођача бакра од стране пословно сумњиве румунске компаније "Купром". Влада није смела да спроведе намеру Светске банке и јевтино прода не само право на експлоатацију рудног блага и топиониоцу него и националне ресурсе, јер се у свету то не чини. Испоставило се да је "Купром" заиста био неодговарајући партнер. Нови тендер је показао да смо добили боље кандидате, али, убеђен сам,

држава мора, зависи само у коликом проценту, да буде бар сувласник Басена Бор. Најбоље је да буде 51 према 49 процената у корист Србије. Јер, Бор је народно и национално добро. Од борског рудника са једновековном традицијом и сигурним резервама бакра 30 до 50 година не можемо и не смемо да одустанемо.

Овако је образложио своје ставове Бранислав Ранкић, дипломирани металуршки инжењер и актуелни председник Општине Бор, посебно напомињући одлучност да "ко год без сагласности радника и народа купи РТБ-е, неће ући

у посед без огромних последица". И већ на другом тендеру, аустријски "Атек", прворангирани понуђач испред руског "Базног елемента", издвојио је око 130 милиона долара више од "Купрома". "Атек" је обећао и веће инвестиције од минималних 180 милиона долара (реч је о 230 милиона долара), повољан социјални програм и посебну бригу о заштити животне средине. Ипак, ту је још доста неразјашњеног, превасходно у решавању имовинско-правних односа, мада је држава чврсто решила да убрза приватизацију РТБ-а. Уколико је министар

Млађан Динкић потписао штетан уговор по раднике и Бор, наглашава Ранкић, мораће кад-тад да поднесе рачуне. Провизија вредна 23 милиона долара, намењена приватизационом саветнику, мораће да припадне локалној самоуправи.

- Ја и моји сарадници и даље остајемо при општинској стратегији по којој је вредност комбината бакра 1,3 милијарде долара и да је то највећи природни ресурс Србије. Све је извесније да ће и канадски "Данди" отворити руднике ретких метала на Црном врху, а цео овај крај, са рудним потенцијалом Хомоља, постаће индустријски првак Србије – сматра Ранкић, додајући да Бор, за две до три године, завршетаком најважнијих саобраћајница и борског аеродрома, с обзиром на туристичке потенцијале и већ обезбеђено отварање више индустријских погона, може да доживи привредни препород. Изградњом пута Бор – Зајечар преко Николичева спојиће се два највећа тимочка града и на тај начин добиће се јединствена привредна, културна и, уопште, развојна целина – уверен је Ранкић.

• Да ли је могуће да се понови "румунски синдром", када Вас је подржало хиљаде грађана Бора и Мајданпека у праведној заштити интереса РТБ-а, Бора и целе Србије?

- Румуни су хтели да нас купе нашим парама, кредитима за које Бор гарантује. Радници сутражили акције, бољи социјални програм, поштенију приватизацију. Организовали смо протестне митинге у Бору и Мајданпеку и окупили хиљаде људи. Народ нас је слушао. Неспособне министре мало ко је схватио озбиљно. Они, речју, нису познавали Бор. Имали су и измишљене експерте и стручњаке који нису знали шта је ливада, а шта утрина. Није боље ни сада када држава неће да плати отпремнину бившим радницима и пензионерима.

Аустријанци имају свој интерес и бизнис; нама, у Бору, када једанпут изгубимо РТБ-е, више нема рударења. А пошто је приватизација неизбежна, онда ћемо

здравље у РТБ-у. Поручујемо свима – бранићемо Бор и по цену живота, јер смо до сада у готово свим разговорима и преговорима преварени или обманути.-

ПОКЛОН БЕБАМА

Бранислав Ранкић увек се налази на правом месту и у право време да помогне и прихвати сваку корисну идеју и акцију. Он то јавности предочава сваког четвртка у подне у разговору са новинарима. Ранкић је, на пример, 4. јануара ове године посетио породилиште болнице, где је прве три бебе «частио» са 15.000, односно 10.000 динара. Том приликом рекао је да ће се само победом над сиромаштвом најлакше превазићи «бела куга», која је у источној Србији посебно изражена. Др Драган Тошић подсетио је да су у Бору прошле године рођене само 402 бебе, најмање у последњих десет година.

се борити свим снагама да не будемо оштећени и опљачкани. Наши очеви и дедови, многе генерације рудара и топичара, оставили су младост и

подсећа Ранкић.

• Како објашњавате изборни слоган "Започео сам, довршићу"?

- Кад сам дошао у Општину, од мог кабинета до спортских објеката и улица, ТВ, Музеја и сеоских насеља, све је личило на пустош и присуство нехаја и небриге. Спортски центар и аеродром били су у расулу и руини. Бивша власт као да је намерно радила по систему "што горе, то боље". "Борпревоз" је морао да доживи стечајну ликвидацију, у већини јавних предузећа владао је јавашлук, директори су слушали раније "газде", а у СО, где је основан тзв. Борски демократски блок састављен од одборника-отпадника ДОС-а, није прихваћен готово ни један ваљан предлог председника Општине. Тако је и данас. Ипак, конституисана је Јавна установа Спортски центар "Бор", конкурсом је изабран директор, упослени стручни и одговорни. Након четири године поново раде затворени базени, отворен је ресторан "Президент", доведен је у функцију аеродром, у току је уређење

ОБНОВЉЕНО БРАТСТВО

Највише захваљујући општинским челницима, посебно Браниславу Ранкићу, обновљено је, након вишегодишњег заборављања "демократске власти", братство са Крезом у Француској, Врацом у Бугарској, Хмељницким у Украјини и Баром у Црној Гори. Где год је био и кад год је дочекивао представнике страних држава, Ранкић је отворено говорио о најзначајнијим националним интересима Србије. Културним посленицима Крезона недавно је на пријему у Бору рекао како је несхватљиво да је Француска признала Косово за државу, а да су њени и српски војници заједнички гинули за тај, вековно неодвојиви, простор српске земље.

Борског језера и поновно отварање хотела «Језеро». Основана је туристичка организација са задатком да побољша туристичку понуду и промовише Злотски кањон и Злотске пећине. Око цркве Свети Ђорђе постављена је комплетна ограда. Управо се поставља најсавременија јавна расвета, асфалтирају тротоари и улице у ширем центру града, довршава плато са фонтаном испред Дома културе, инвестира у опремање и реновирање школских зграда и спортских терена, како у граду тако и селима. Одобрено је грађевинско земљиште и одређене су локације за више од 30 предузећа и објеката различите намене, граде се два хотела, поправљају саобраћајнице. На Тимоку код Шарбановца уређује се плажа, постављено је прво клизалиште у граду, организована су и подржане све важније спортске и културне

манифестације. Преостаје да већ сада, пре окончања избора, оснујемо стручни тим за бржи привредни и друштвени развој, и то од способних људи без обзира на страначку припадност.

• Влада мишљење да се могло и више постићи уз бољу и садржајнију сарадњу са политичким противницима?

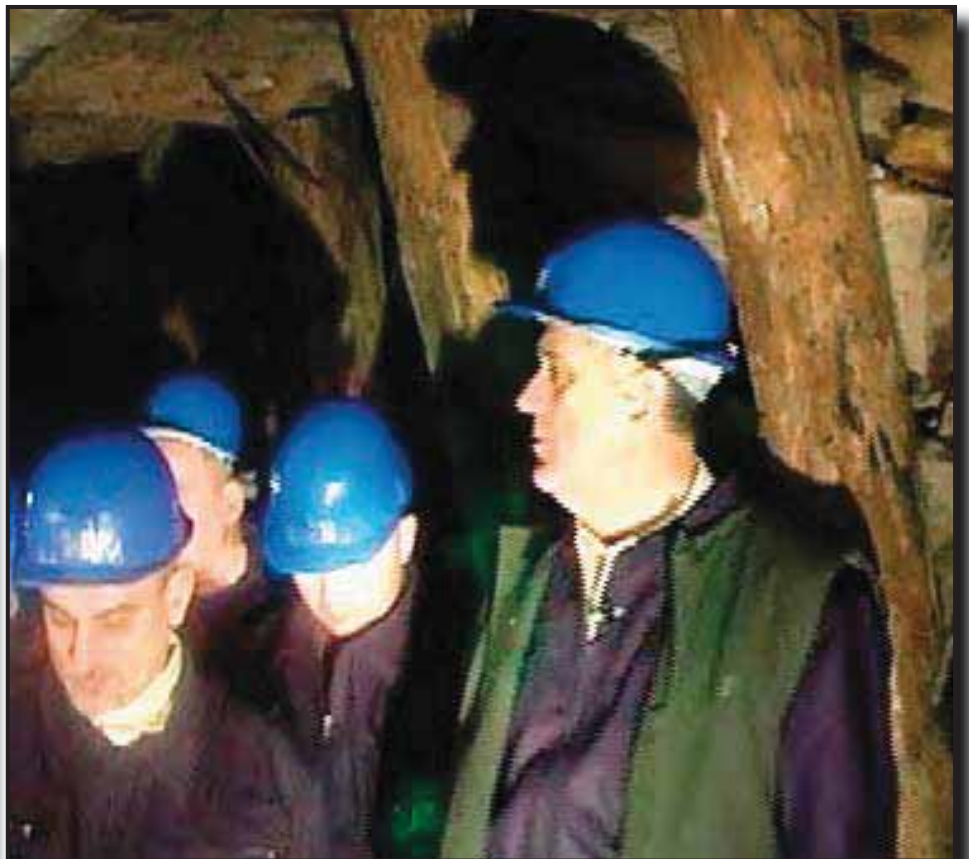
- Било је превише «минирања» и подметања не само од политичких неистомисљеника. И не само у локалним оквирима. У републичким институцијама и

министарствима саплитали су насна сваком кораку. Додуше, било је и разумевања код министара Александра Поповића. Сад, пред изборе, већ две недеље из Општине не излази буџетски инспектор. Наравно, не може ништа незаконито да пронађе и зато продава «гостовање». Ово је отворен град и не бежимо пред представницима закона, нити смо то икада чинили. Камо лепе среће да полиција и судство раде ефикасније и квалитетније!

Брана Филиповић

ПРЕДСЕДНИК "ОТКЉУЧАО" ПЕЋИНЕ

Прва Српкиња која је освојила Монт-Еверест (у мају прошле године), Драгана Рајбловић, након пријема код Бориса Тадића, покајала се што му није замерила за закључане Злотске пећине. Она тада није знала да су Лазарева пећина и Верњикица затворене, али када их је посетила у јесен 2007. године, рекла је да ова "неправда" према најлепшим драгуљима природе у свету мора најхитније да буде исправљена. Председник Општине Бор Бранислав Ранкић пронашао је могућности: после десет и више година, "откључао" пећине и за само пола године припремио их за туристе и намернике из целог света.

ЈОШ ТРАЈЕ БАКАРНА ТРАГИ К ДРЖАВА ГУШИ БАКА

• Представници локалне самоуправе и већинског синдиката борске компаније
лоша стратегија приватизације

ЕКОНОМИЈА
Стојан Тодоровић

ОМЕДИЈА Р И БОР

позоравали да продају кочи

Наштету Бора и Србије обистиниле су се слутње многих Борана, пре свих овдашњих стручњака, да ће бити невоља и са другим тендером за продају Борског комбината – да и аустријски А-тек неће моћи да обезбеди потребан новац, као што то пре годину дана није успео да учини ни румунски „Купром“. Оне који су сумњали предводили су, и први и други пут, представници локалне самоуправе Бора и Мајданпека и већински Самостални синдикат борске компаније. Док је Владу Србије у њеним проценама здушно подржавало само пословодство борског предузећа.

И поводом одустајања аустријске компаније од куповине Борског комбината и поводом предлога за коначни раскид уговора (који треба да усвоји Влада Србије) први се огласио председник борске општине Бранислав Ранкић. У изјави за „Тимочанин“ Ранкић категорично тврди да су за неуспех првог тендера и за раскид уговора са А-теком, искључиви кривци Влада Србије и министар економије и регионалног развоја Млађан Динкић. И поред противљења борских стручњака, каже Ранкић, и бивша Влада Србије и ова садашња, стале су иза штетне стратегије приватизације коју је, с брда с дола, сачинио конзорцијум приватизационих саветника из иностранства, ограђујући се још у преамбули тог документа да не гарантују тачност података у њему.

ДИНКИЋ ЈЕ ФОРСИРАО А-ТЕК

Министру Динкићу Ранкић и његови истомишљеници оштро замерају што је од почетка, мимо прописа, форсирао аустријску компанију хвалећи њену пословност и економску снагу. Ранкић каже да Динкић и представници Агенције за приватизацију (под Динкићевим утицајем) нису желели да се о купцима – А-теку

ДИРЕКТОР ЗА РАСКИД УГОВОРА

После званичног саопштења аустријског А-тека да одустаје од куповине Борског комбината, директор овог предузећа Миодраг Цонић изјавио је локалним медијима да купопродајни уговор и уговор о преносу експлатационог права „треба раскинути“. Цонић је тај свој став и образложио:

-Ако А-тек није могао да испуни услове које је сам дефинисао, како можемо да му верујемо да ће у будућности ваљано управљати борском компанијом. А имали су и два продужена рока за уплату.

и руском СМР, у саставу „Базног елемента“ Олега Дерипаске – изјасне и представници тендерске комисије, и саслушају њихове примедбе. Динкић је, тврди борски градоначелник, све радио на своју руку. Покушао је на крају да се „извади“ позивајући, уз помоћ подпредседника Владе Божидара Ђелића, раднике и пословодство Бора да дају „коначну реч“ .

ПРИНУДНА УПРАВА

Заговорници другачије стратегије државе према бакру и нашим стратешким сировинама кажу да је велико посртање борске компаније почело од новембра 2001.године, када је у њој уведена државна управа. О свему се, кажу, нестручно одлучује само у државној администрацији у Београду. Зато и не чуди што је некадашња укупна годишња производња бакра (из домаћих и увозних сировина) од 150 хиљада тона смањена за више од шест пута у прошлој години.

- Од накнадне памети оних, који својим одлукама годинама гуше борску компанију и Бор, нико у Бору и Србији нема никакве користи, има само штету – каже Ранкић. – Штета је, вели, што је у неуспешној приватизацији Борског комбината до сада изгубљено више од две године. Истовремено, изгубљено је више од 500 милиона долара чистог профита. Зато што је производња бакра из сопствених сировина, према оној из 1998.године, лане била умањена за пет пута. Пропуштена је изузетна прилика да се већом производњом у минуле три године, када је тона бакра на светском тржишту вредела од 7 000 до 9 000 долара (пет пута више него 2001.године). Влада је 2004.године била обећала Бору и кредит од 30 милиона долара за куповину нове механизације како би се искористиле повољности на светском тржишту, али од обећања није било ништа.

Тако су, каже Ранкић, изгубљени силно време, велики новац и прилика да се у Бору сада живи боље него икада. То је истина и то нико не може да порекне. Због тога су, значи због Владине наопаке стратегије, организовани бројни протести у Бору, Мајданпеку и на Аутопуту, али – све је било узалуд.

Председник Ранкић наводи и како су биле произвољне процене Владиних службеника. Наводи како имовина Борског комбината, по процени борских стручњака, вреди милијарду и 300 милиона долара, готово три пута више него што је уписано у Владину стратегију. По борској

процени, борска компанија не дугује око 600 милиона долара већ само 77 милиона. Борски стручњаци залагали су се и да се имовина њихове компаније не продаје у целости, као што је Влада одлучила, већ да се пронађе пословни партнер од имена и угледа и њему прода највише 49 одсто имовине. Зато, вели, што ни једна држава у свету не дозвољава никоме да буде већински власник неке важне стратешке сировине, као што је наш бакар. Није прихваћена ни сугестија борских стручњака да се запосленима у њиховој компанији доделе бесплатне акције...

ВЕЋА ПРОИЗВОДЊА СА РУСИМА

Председник Ранкић не очекује да ће нова евентуална продаја руској компанији, по старој Владиној стратегији, бити успешна. Ипак, битно је да руски купац нуди знатно више пара за инвестиције него што је нудио А-тек. Аустријанци су, истина, понудили 466 милиона долара за имовину или 96 милиона долара више него Руси, али руска понуда за инвестиције од 414 милиона долара била је већа од аустријске чак за 234 милиона долара. Тек касније, у преговорима са нашом државом, Аустријанци су увећали своју инвестициону понуду на 230 милиона долара. Али, ни тако нису достигли Русе у укупној понуди.

Борска општина и синдикат борске компаније дају предност руској понуди, очекујући да ће преговори с њиховом компанијом бити успешни, и због тога што се она тиче већег улагања у производњу. То што су Аустријанци понудили више за имовину – каже наш саговорник – за раднике и грађане Бора и Мајданпека не

ПОСЛЕ КОВАЧА – ДЕРИПАСКА

Српска влада одлучила је једногласно (10.априла) да раскине уговор са аустријским А-теком Мирка Ковача о куповини РТБ Бор и настави преговоре са другопласираном компанијом на тендеру – руском фирмом СМР, у саставу „Базног елемента“ Олега Дерипаске.

Ковач је у петак, 4.априла, најпре саопштио да одустаје од куповине Борског комбината бакра зато што је Агенција за приватизацију одбила његов захтев да му рок за исплату преостале куповне цене за имовину борске фирме од 315 милиона долара (већ је био уплатио 150 милиона) продужи до 7.маја ове године. Истог дана, у 23,57 часова, Ковач се предомислио и понудио нове боље услове: да плати одмах 230 милиона, а остатак до 7.маја.

Купопродајна трагикомедија, са Мирком Ковачем у главној улози, настављена је 9.априла, када је Одбор за реструктурирање и приватизацију РТБ Бор једногласно одлучио, у Београду, да предложи Влади Србије да раскине уговор са А-теком. Влада је тај предлог прихватила и донела једногласну одлуку.

значи много. Тај новац одлази у државни буџет, а много је битније оно што се нуди као инвестиција у производњу. Зато што производња значи бржи развој и бољи стандард.

СИНДИКАТИ У РАСКОРАКУ

Након што се аустријски А-тек у последњи час одлучио да не одустане од куповине Борског комбината бакра, председник већинског Самосталног синдиката овог предузећа Драган Алексић изјавио је да то значи продужетак агоније која приватизацију борске компаније прати дуже од две године. Алексић каже да је агонија резултат лоше Владине стратегије приватизације од самог почетка, а уговор потписан са А-теком, 7. фебруара, сада је велика кочница за пословање борске компаније. Без питања и одобрења тог потенцијалног власника, тврди Алексић, Борски комбинат не сме да уђе у нове послове, посебно у набавку најнеопходније механизације и резерних делова за њу.

– Не знам шта одговорни људи у Београду мисле о свему и шта ће с нама бити – каже резигнирано Алексић. – Да ли чекају да одемо у стечај, па да дођу и да нас тек тада продају буд зашто.

Сасвим супротно говори Рудолф Навијалић, председник синдиката „Независност“ у борској компанији. Њега је, вели, изненадило када је чуо како Агенција за приватизацију, после одустајања А-тека, намерава да одмах настави преговоре са руском компанијом СМР, у саставу „Базног елемента“ Олега Дерипаске.

Без разлога је, вели, одбијен захтев А-тека да му се рок за уплату преосталог новца продужи за два месеца, „јер се радило о суми од само стотинак милиона долара“.

За Навијалића су Руси „јако лоши послодавци“, а неће бити добро радницима ни због тога што ће остати без 200 евра по години стажа, које им је министар Динкић обећао у колико успе продаја А-теку.

Изборна кампања у Кладову почела одборничким увредама

ЈЕВТИН МАРКЕТИНГ НА СУДУ

Расправа о раду ЈП „Кладово“ која се повела на мартовској седници локалног парламента, свој епилог, по свему судећи, добиће у Општинском суду. Тако је Браниславу Мајкановићу, директору Јавног предузећа за планирање, изградњу и уређење, запретио Сениша Стаменковић, шеф одборничке Групе грађана „За Кладово, мој град и моје село“, тврдећи да је Кладово по урбанистичким решењима један од најнесређенијих градова у Србији.

- Ушли смо у 21. век, а да у општини немамо трајно решено водоснабдевање, канализацију, нити уређене улице. Зимус смо, због неажурности Службе за одржавање, 29 дана били оковани снегом и ледом. Најтеже последице услед губитка ренте видљиве су, управо, у раду ЈП „Кладово“, јер је оно остало ускраћено за значајна средства. Истом одлуком којом је формирано, ово јавно предузеће треба расформирати, а постојеће службе

поделити на три радне јединице – рекао је Стаменковић.

Реагујући на Стаменковићеву изјаву, директор ЈП „Кладово“ Бранислав Мајкановић (ДС) за скупштинском говорницицом за овог одборника рекао је да је као руководилац уништио „Рибарско газдинство“, затим себе лично, па сада хоће да уништи и ово предузеће!

- У протекле три и по године на комуналном уређењу града и општине урађено је много.

Сваке године изграђено је по 2 километра канализације. Остала је још једино Сутјеска улица у Кладову. Да бисмо побољшали живот грађана, чак смо проширили границе Генералног урбанистичког плана – нагласио је Мајкановић.

По мишљењу председника СО Кладово Борислава Петровића (ДС), јавна комунална предузећа у Кладову, доласком нове гарнитуре на власт, доживела су прави препород.

- Кратко памтимо шта смо затекли, а шта данас имамо од механизације и опреме у „Јединству“ и „Комуналцу“. У испоруци топлотне енергије није било застоја, а редовно је и чишћење града и одвожење смећа. Средствима НИП-а и новцем из општинског буџета урађено је много на инфраструктури. Асфалтирани су локални путеви и улице, реновиране школе и зграде месних заједница. По селима смо ишли на ноге људима да бисмо добили дигиталну телефонију. Није било ни снежне болкаде. Разумем да иду избори и да су вам потребни политички поени. Сигуран сам, ипак, да ће људи више знати да цене дела од речи - напоменуо је председник СО Кладово.

ПО УГЛЕДУ НА ТРАЈАНА

Директор ЈП „Кладово“ Бранислав Мајкановић (ДС) за скупштинском говорницицом кратко је прокоментарисао да ништа не зна о поменутих записима на мостовима.

- Ми још нисмо умрли. Мостови код Бледерије нису завршени, нити технички примљени, па је камионима сваки прелазак забрањен.

Како је неко одмах духовито приметио, последњи запис о неимарском делу у кладовском крају и на Ђердапу оставио је још пре скоро 20 векова римски император Трајан, подиравши чувени мост преко Дунава и остављајући за собом Трајанову таблу.

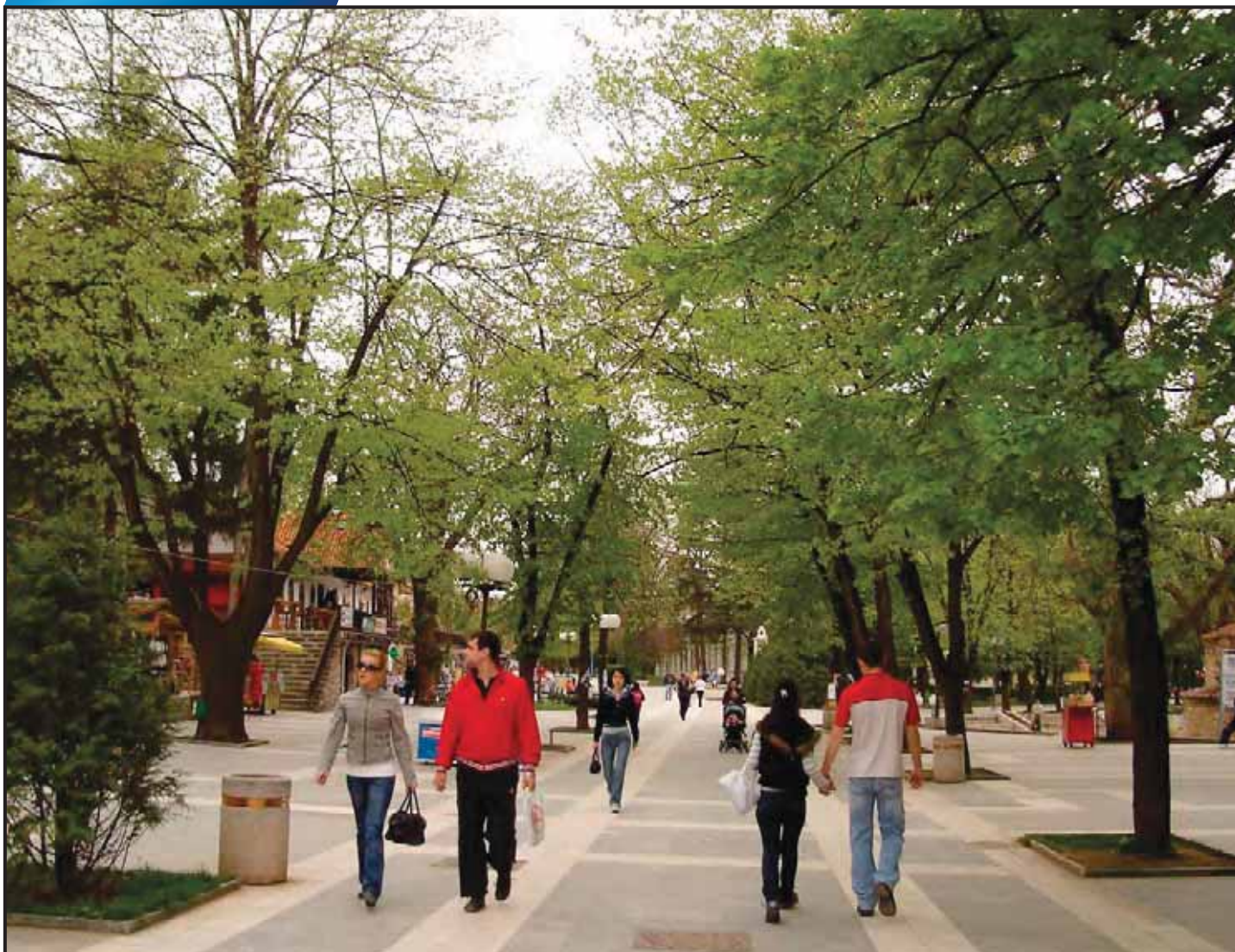
ПОЛИТИЧКИ МОСТОВИ

Два моста подигнута ове зиме преко Речке реке на локалном путу од подмирошког села Река према засеоку Бледерија на седници СО Кладово постала су „камен спотицања“ и страначког прозивања.

Бождар Ђорђевић, одборник СПС и председник МЗ Река, обраћајући се надлежнима у ЈП „Кладово“, рекао је да су ови мостови подигнути без одобрења Месне заједнице и за једног одређеног мештанина.

- Добро је што су мостови саграђени, али не служи вам на част што сте то урадили за једног вашег човека, Владимира Михајловића, из Демократске странке, јер се бави пословима превоза. У близини његове куће налазе се још само тричетири домаћинства. Ширину мостова нисам мерио, али се и голим оком види да су предвиђени једино за коњску вучу и мања теретна возила. За трактор натоварен дрвима сваки прелазак је ризичан – истакао је Ђорђевић и додао да су у знак захвалности „градитељима“ на носећим стубовима мостова масном фарбом исписана имена људи из ЈП „Кладово“ и локалне самоуправе која се виде и из авиона!

Први гост који је организовано дошао у Сокобању, био је овде упућен на опоравак пре 170 година од стране канцеларије кнеза Милоша. Од тада па до данас број гостију заинтересованих за ову туристичку дестинацију стално се повећавао. Тако је Сокобања прошле године проглашена за најпосећеније туристичко место у Србији. Сокобању, надалеко познату по крилатици „Сокобања - Сокоград, дођеш стар - одеш млад“, посетило је више од сто хиљада гостију, који су остварили око милион ноћења. Неки статистички подаци кажу да општина Сокобања живи од пољопривреде. Међутим, истина је да је туризам доминирајућа привредна грана и да овде сви живе за туризам и од туризма. С тим у вези, руководеће структуре општине посебно раде на решавању инфраструктурних проблема, као и непрекидном обогаћивању туристичке понуде.

- До почетка туристичке сезоне биће завршено асфалтирање свих улица у Сокобањи, на шта су грађани чекали

ево већ 30 година - каже Милиша Динић, председник општине Сокобања.

- Настављају се радови на уређењу тротоара, а у току је попличавање стаза у градском парку. У оквиру спортско-рекреативног комплекса, који ће се простирати на 25 хектара и чија изградња треба да почне ових дана, до почетка туристичке сезоне биће завршен травнати помоћни спортски терен намењен спортским клубовима за фудбалске припреме. Очекује се да до краја године будесаграђена и спортска хала, а идуће године стављена под кров. Крајем маја почеће изградња viseћег моста преко Моравице како би се олакшао прилаз тврђави Сокограда изнад Сокобање. На располагање туристима ове сезоне биће стављен и етно-комплекс на реци Градашици, у оквиру којег ће бити завршена изградња две аутентичне воденице и амфитеатра.

Ове године Сокобања треба да започне решавање дугогодишњег проблема водоснабдевања. Израђен је идејни пројекат за реконструкцију градског водовода, а средства је обезбедио једним делом НИП, Министарство трговине, туризма

и услуга, као и сама општина. Пројекат је урадио ЦИП и радови би требало да почну након завршетка туристичке сезоне 1. септембра. Почеће се са заменом дотрајалих водоводних цеви и изградњом резервоара. Ова инвестиција вредна је око четири милиона евра, а у овој години за реализацију пројекта биће издвојено 400.000 евра. Радови ће бити завршени у наредне три до четири године.

Према речима господина Динића, упркос томе што је Сокобања једна од четири најпосећеније туристичке дестинације у Србији уз Врњачку Бању, Копаоник и Златибор, ниво туристичких услуга и понуде још увек није задовољавајући. У будућности би требало посветити пажњу изградњи луксузних хотела и конгресних сала, јер се планира развој конгресног а и етно-туризма.

- У хотелском смештају бања располаже са близу 1.800 лежајева - каже господин Динић. - Међутим, зато што у предузећу „Лептерија“, које је носилац бањског туризма, ево ни после четири године није завршена приватизација, квалитет смештаја није на нивоу какав, можда,

гости очекују. Предузеће не може да добије кредите и у прошлој години је успело да реновира само педесетак соба. У „Моравици“ је слична ситуација. Хотел је власништво државе, а држава никада није била добар домаћин. У овом хотелу већ 20 година ништа није учињено на побољшању квалитета смештаја и услуга. „Бањица“ је власништво удружење грађана и оно као такво не може да добије кредит и било шта да уради. „Сунце“ је једини приватизовани хотел, али ни ту ситуација није задовољавајућа. Приватни смештај се далеко брже развија. Гости могу да добију од најлуксузнијег смештаја до смештаја у категорији једне или две звездице.

Туристичка дестинација Сокобања је једина која је добила Мастер план, чију је израду финансирало Министарство трговине, туризма и услуга, а што је потврда огромних потенцијала ове бање на истоку Србије. Имплементацијом Мастер плана, чија је израда текла упоредо са изградом Просторног плана, треба да се створе повољни услови за долазак инвеститора који ће уложити своја средства у побољшање смештајних капацитета, изградњу луксузних хотела, спортских објеката, аква-парка који је планиран на четири хектара, спа-центра, конгресног центра и етно-села. Мастер планом је предвиђено око 500 квадратних километра за туристичко подручје.

- Сокобања је веома интересантна за инвеститоре - каже господин Динић. - Међутим, мислимо да инвестиције од 500.000 до милион евра нису баш најбољи пут инвестирања, јер се бојимо да би превелика изградња апартмана могла Сокобању да претвори у велику спаваћу

собу. Мишљења смо да инвестиције треба усмеравати у друге садржаје који су далеко потребнији бањи. Општина ће на нових 200 хектара омогућити градњу потребних садржаја.

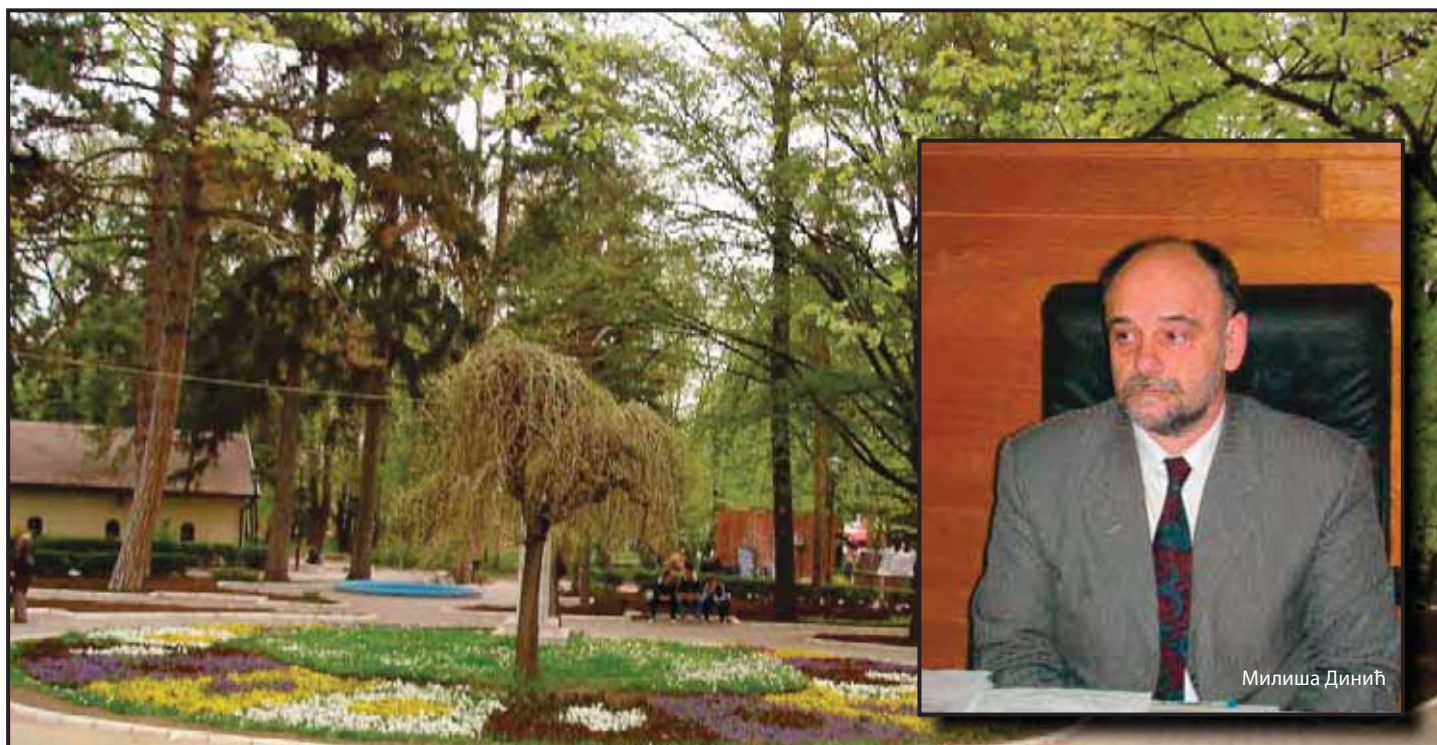
Господин Динић каже да су инвеститори законском регулативом ограничени када се ради о инвестирању у лековити фактор бање. Лековити фактор се користи монополски, што није добро, јер да би се изашло ван граница Србије, треба престати са таквом праксом. Очекује се да нови Закон о туризму и бањама промени овакав однос према лековитом фактору.

Према речима господина Динића, у будућности општина Сокобања ће посветити посебну пажњу стратешком

планирању као фундаменталној грани, класичном планирању грађевинског земљишта и економском развоју општине. Сходно Мастер плану и потребама Сокобање, до краја године биће разрешен проблем урбанизма и планске документације

- Сокобања је надалеко позната по својој лековитости. Израдом Мастер плана држава је препознала туристичке потенцијале за будућност. Та будућност је у рукама грађана. Они су ти који треба да учине све да огромни потенцијали ове општине буду искоришћени у њихову корист - каже господин Динић.

Славица Марковић

Милиша Динић

НА ПУТУ ЕКОНОМСКОГ РАЗВОЈА

• Општина Бољевац спада у групу неразвијених тимочких општина, међутим, у последње четири године учињено је много тога да се многобројни наслеђени инфраструктурни, економски, социјални и егзистенцијални проблеми реше.

- Мислим да смо постигли значајне резултате у решавању инфраструктурних проблема - каже др Небојша Марјановић, председник општине Бољевац. - Поносимо се чињеницом да смо све локалне путеве који су били у изузетно лошем стању реконструисали, што је од значаја и за развој пољопривреде као стратешке привредне гране овог краја, као и за развој туризма, што се такође препознаје као значајан сегмент свеукупног развоја општине. Реконструисани су путеви до кривога Вира, Мирова, Јабланице, Сумраковца, Малог Извора и Бачевице, и то је нешто чиме се ретко која општина може похвалити. Бавили смо се интензивно рехабилитацијом атарских путева како би прољопривредници могли аутомобилима да стигну до својих њива, и то је нешто на чему су нам све месне заједнице одале признање. У протеклом периоду рехабилитовано је око 300 километара атарских путева.

У оквиру инфраструктурних послова, а у циљу побољшања услова живљења на селу, у сеоским месним заједницама изграђени су и реконструисани многи спортски терени, који су уједно добили и расвету.

У самом Бољевцу урађена је реконструкција трибина Фудбалског клуба „Ртањ“, који постиже запажене спортске резултате.

Дугачак је списак онога што је урађено у претходном периоду. Реконструисане су значајне улице у граду, као и део канализационе мреже, саграђена нова школа у Букову, нови дом културе у Савинцу, започета је градња две нове цркве у Оснићу и Мирову, а реконструисан је и кров на цркви Светог Илије у Бољевцу и један број сеоских цркава. У све ове радове у протеклом периоду уложено је преко 2,5 милиона евра.

Општина Бољевац се труди да створи што боље услове за бржи економски развој. Формирано је одељење за привреду и развој, отворена канцеларија за подстицај развоја предузетништва, као и бизнис инкубатор центар, чије је усељавање почело ових дана. Општина је изашла у сусрет једном броју инвеститора, тако да постаје богатија за четири нове фабрике. „Миленијум спорт“, који се бави текстилном производњом, упослиће 40

радника, а нова фабрика воде, у коју ће се инвестирати три милиона евра, упослиће 30 нових радника, који ће почети са радом већ маја месеца. Фабрика за прераду дрвета, тачније израду тзв.пилета, у коју је „Ист-поинт“ уложио 2,5 милиона евра, такође ће упослити тридесетак људи. Фирма „Тимбер Ракић и Ћорђевић“ је, по куповини некадашње бољевачке

области - каже господин Марјановић. - Планина Ртањ је посебно занимљива за туристе, планинаре, и у том смислу је рехабилитовано око 70 постеља у депандансу у насељу Ртањ. Сигурно да недостаје још смештајних капацитета, али то ће бити неки од будућих пројеката за инвеститоре. Обезбедили смо око четири милиона динара за уређење Боговинске пећине у дужини од 800 метара и радови треба да почну ових дана. Биће урађен и пут до пећине као и расвета. Такође је у плану да се ураде путеви до манастира

др Небојша Марјановић

дрвне индустрије, осавременила процес производње и запослила нову радну снагу. Како се 50 одсто општине Бољевац налази под шумом, то су инвеститори посебно заинтересовани да улажу у дрвну индустрију. У току је израда пројекта за још једну дрвну индустрију, у коју ће новац уложити Душко Миловановић, и ту ће посао наћи још двадесетак бољевчана.

Општина Бољевац види своју шансу и у развоју туризма.

- Како бисмо кренули у правцу развоја туризма, неопходно је било да најпре отворимо туристичку организацију,, јер је то основ за даље кораке у овој

Крепичевац, Лозица и Лапушња. Ради се на уређењу етно-куће вајарке Љубинке Савић - Грасин у Илину, за шта су обезбеђена два милиона динара. За реконструкцију водовода у насељу Ртањ такође од Управе за туризам добили смо осам милиона динара.

Господин Марјановић наглашава да ће у будућем периоду општина добити једно репрезентативно купалиште на реци Змијанац, за шта је урађен пројекат, а кроз две године започеће и изградња боговинске акумулације, вредности око 50 милиона евра.

Славица Марковић

У сусрет највећем хришћанском празнику ВАСКРС - ВАСКРСЕЊЕ ХРИСТОВО

Васкрс је највећи празник у хришћанској години, јер тада Црква доживљава централни догађај Христове победе над смрћу. То је дан радости вечне, јер тада је Христос доказао своју Божанску моћ када је сломио најјаче оружје у рукама сатане, а то је смрт. На тај велики дан испунило се очекивање и жеља свих праведника и пророка од Адама до Јована Крститеља. Зато Света Мати, Православна црква, пева на Ускрс овако: "Ово је дан који створи Господ, радујмо се и веселимо се у њему!" Васкрсењем свога тела из гроба Христос је крунисао све раније празнике, почев од Божића и Богојављења, па све до Лазареве суботе, Цвети и Великог петка. И опет од Васкрса зависе велики празници: Вознесење и педесетница (Духови).

На Крсту је добровољно умро безгрешни Христос за нас грешнике. Он се жртвовао за нас да би нас избавио од робовања ђаволу и од вечне смрти. Сатанину злобу, Он је победио својом добротом. Сатанину себичност Он је победио несебичном жртвом, "боже, рекавши: „Опрости им, јер не знају шта раде..." А разбојнику, распетом са десне стране, када се покајао, рекао је Христос: „Данас ћеш бити са мном у рају."

Велики петак је неодвојив од Недеље Васкрсења. Јер у часу када је Господ умирао на Крсту, попуцали су гробови око Јерусалимаи и већ на Велики петак су устали из мртвих неки праведници. Зато Христово умирање можемо упоредити са тајном згажене руже. Што се ружа јаче гњечи, она тиме све више испушта мирис. Тако из рана Христових лила је крв низ Тело Његово и низ дрво Крста на земљу - и та Његова пречиста Крв замирисала је као тамјан у целом космосу ... Али, три дана касније, та „згажена ружа" је поново процветала, и сада је нико више не може згазити. Тако лепота Божија спасава свет.

Када је богочовек скинут са Крста и положен у гроб, надгробни камен је био запечаћен, а споља је била постављена стража. Војници су ту стражарили и нико није могао да приступи гробу. Међутим, у недељу рано, пре зоре, Христос је васкрсао из мртвих. Он је оживео и изашао из каменог гроба. То стражари нису ни приметили. У зору дошле су до гроба на Голготи жене мироносице, које су носиле мирисно уље с намером да њиме помажу мртво тело Христа. У том тренутку, земља се веома затресла, јер је анђеоло Божији слетео с неба, одвалио камен од гроба и сео на њега. Лице блисташе као муња, а одело његово беше као снег. И када су то видели стражари, задрхташе од страха и веома се уплашише. Тада је Анђеоло благовестио женама: „Не бојте се, јер знам да Исуса распетог тражите. Није овде, јер устаде као што је казао ... Идите брже па кажите ученицима Његовим да је устао из мртвих."

Свети апостоли Петар и Јован, на вест од жена мироносица, одмах су дошли на Голготу и, видевши празан гроб, уверили се

да је Христос васкрсао.

Својим чудотворним васкрсењем Господ Исус Христос је отворио и нама пут у живот вечни. Он ће учинити у Последњи дан да и наше тело васкрсне из гроба. И после ће увек бити са Светом Тројицом и Богородицом и са свима светим у Рају лепоте неувениве. На земљи је Господ Бог већ отворио врата раја - то је наша света Црква православна. Та тајанствена Врата чувају ангели и светитељи. И да би неко могао да уђе у светињу, мора да зна лозинку. А лозинка се састоји из две речи поздрава и две речи отпоздрава:

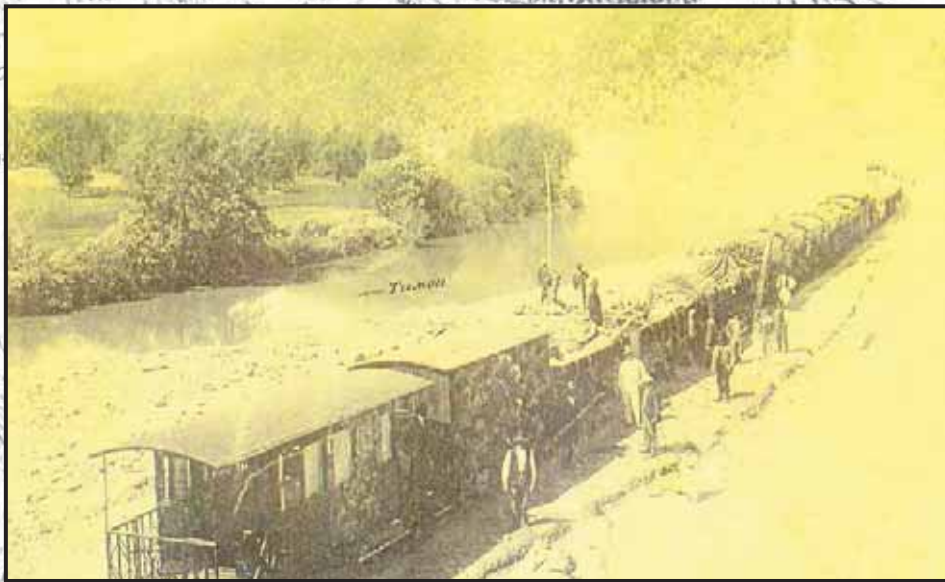
Христос васкрсе!
Ваистину васкрсе!

О БОГУ И О ЉУДИМА

Вера је основ љубави. Бди непрестано, да држиш веру, и бди непрестано, да семе љубави, које вера носи у себи, порасте и донесе ти радост. Јер, сама вера, без љубави, остала би хладна и безрадостна. Но и кад љубав у теби охладни, те не порасте и не донесе плод радости, држи веру и чекај. Држи веру пошто-пото. И чекај, ма и годинама, док љубав из вере не никне. Изгубиш ли љубав, изгубио си много, но изгубиш ли ли веру, изгубио си све. Изгубиш ли љубав, изгубио си плод с дрвета, но изгубиш ли и веру, посекао си дрво.

Свети Владика Николај охридски и жички

Час
историје
у
Влашком
долу

ЈУБИЛЕЈ ПРВЕ ТИМОЧКЕ ПРУГЕ

• Саградили су је Белгијанци, пре 120 година, да би превозили угаљ из Вршке чуке до пристаништа на Дунаву

Првог дана првог викенда у априлу, у живописном Влашком долу, код Зајечара – одакле је пре 120 година, из прве станице, према дунавском пристаништу у Радујевцу пуштена у саобраћај чувена Белгијска пруга, превозећи камени угаљ из Вршке чуке – одржан је својеврсни час историје. На месту где се налазила прва железничка станица, у тек олисталом околишу, у кањону Прлитске реке, окупили су се многи чланови Клуба, љубитељи тимочких пруга, планинари, ловци, ђаци са учитељима, млади сликари ...

Уживали су у топлотом, увелико расцветалом пролећном дану слушајући причу о старој прузи. Била је то прва индустријска пруга и прва пруга уског колосека у Србији. Грађена је белгијским капиталом, истовремено када и рудник у Вршкој чуки, између 1886. и 1888. године и била у употреби 70 година. О томе су природољупцима и знатижељницима беседили Небојша Јовић, најнеуморнији архивски истраживач у Тимочној крајини, и зајечарски железничари Петар Аранђеловић и Драгомир Дејановић, најагилнији активисти Клуба љубитеља тимочких пруга, који је основан пре четири године.

СРПСКО ТЕХНОЛОШКО ЧУДОВИШТЕ

Ова пруга, дугачка 82 километра, остала је у народу до наших дана упамћена као Белгијска пруга. У опсежној студији која ће ускоро бити објављена поводом јубилеја, истраживач Небојша Јовић записао је да је непобитно утврђено да је у градњи овог

тимочког и српског железничког првенца први пут, као грађевински материјал, употребљен бетон. Први пут је пуштена у рад телефонска линија, прва у Србији, и први пут је примењено пнеуматско бушење са компримираним ваздухом.

Истраживачи су знатижељном свету у Влашком долу, омиљеном састајалишту Зајечараца у време првомајских уранака, говорили и о другим занимљивостима из времена градње Белгијске пруге. У изградњу оновременог технолошког чудовишта уложено је укупно 2,6 милиона динара, у време када је укупни национални доходак Србије био 22 милиона динара. Истовремено, Белгијанци су тада у Вршкој чуки изградили најмодернији рудник угља на Балкану.

У Радујевцу, где се пруга завршавала, угаљ се у великој брикетници претварао у брикет, потом товарио у бродске пароброде и одвозио Дунавом у Европу. Пруга је истовремено превозила и путнике, у оба правца, а до дунавског пристаништа стизали су и бакар из Бора и вино и други пољопривредни производи из Рајца и околних неготинских села. А из Радујевца према Вршкој чуки и насељима дуж пруге из Европе је стизала разна индустријска роба.

И тако је било све до 1915. године. Тада су бугарски окупатори пругу опљачкали, одневши и шине и сва превозна средства. Ипак, пруга је обновљена одмах по завршетку Првог светског рата, а дефинитивно је отишла у пензију 1943. године.

ПРИЧЕ ЗА ФИЛМ

Пруге више нема, али су остале многе занимљиве приче о њеним градитељима. За то се највише побринуо истраживач Небојша Јовић, који ову пругу, теренски и архивски, истражује дуже од 15 година. Пре годину дана, када је окончао истраживање, у Неготину је приредио велику изложбу о старој прузи. Изложбу је отворио амбасадор Белгије у Београду г-ђа Денис де Хауер.

На изложби се могао видети и списак градитеља, свих појединачно. Јовић је уложио много труда да би га сачинио, листајући многе изворе, белгијске и наше. А било је око 2500 градитеља, највише из Србије. Међу њима су била и 84 врхунска стручњака из Италије и Белгије. Стручњаци су доведени тада са познате пруге Цирих-Милано.

- Дуго сам скупљао податке о градитељима – каже Јовић. – У том огромном списку, са биографским подацима, уписано је и где је и када је ко рођен, и где је градио, и ко су му били родитељи ...

У току градње пруге у тимочној долини било је и жртава. Гинули су и смрзавали се. Јовић је утврдио да су седморица сахрањена на гробљу у зајечарском селу Табаковац.

Еуђенио Белтама, рођен у Уризану, код Милана, оженио се Зајечарком и постао Тимочанин. Покрстио се и узео име Илија Петровић. Он је чукундеда познатог зајечарског адвоката Миомире Станић.

Прослава јубилеја прве тимочке и српске индустријске пруге трајаће у току целе године, на разним местима. Кренуло се од прве железничке станице у Влашком долу, испод Вршке чуке. Истраживач Небојша Јовић каже да је прикупљено доста материјала, можда и за један занимљив филм. Радовало би га да буде снимљен.

ХАЈДУК ВЕЉКОВ БУНАР У ЦЕНТРУ НЕГОТИНА?

У току извођења радова на реконструкцији централне градске зоне, радници ангажовани на овим пословима, потпуно случајно, открили су бунар, за који се у овом тренутку претпоставља да је из турског периода, а многи су спремни да устврде да је реч о Хајдук-Вељковом бунару.

- Пошто је реч о самом центру града, били смо не мало изненађени када је булдожер, који је радио на поравнавању земље, померио камену плочу, испод које се појавио бунар - кажу радници "Тончев-градње", који су ангажовани на пословима уређења централне градске зоне.

Тако је откриће овог бунара поново покренуло причу о Хајдук-Вељку, чији је споменик, у оквиру уређења централне градске зоне, пресељен и смештен на ободу парка. Уколико се испостави да је то бунар из Хајдук-Вељковог времена, поставиће се и питање: да ли се то, можда, славни јунак шали са својим потомцима и свети им се због пресељења споменика?

Бунар је пречника око једног метра, а озидан је тесаним пешчаним каменом какав се налази у оближњем каменолому код села Видровац. Садашња дубина бунара је нешто већа од два метра, али ће се тек накнадним истраживањима утврдити његова стварна дубина.

Већина Неготинаца, поред интересовања за откриће бунара, пита се да ли ће то и на који начин успорити радове у центру града, што би значило још неколико месеци гажења каљуге скоро по читавом

граду.

- Откриће бунара у централној пешачкој зони неће утицати на ток извођења радова на уређењу пешачке зоне, из простог разлога што се радови не налазе у завршној фази и што има још доста тога да се одради, а за то време стручна лица израдиће одговарајуће решење како би бунар остао ту где је, као део културног наслеђа нашег града. Као што се нисам мешала у струку приликом израде идејног и главног пројекта пешачке зоне, тако се нећу мешати ни сада, јер напосто нисам архитекта - каже Радмила Геров, прва дама Неготина.

Имајући у виду да је бунар откривен

у самом центру града, између зграде општинског парламента и градског парка, веома брзо је постао главна атракција Неготинаца. Мада се реаговање стручне јаности тек очекује, сасвим је јасно да ће се због овог открића поново активирати питање начина на који су покренути радови на реконструкцији централне градске зоне.

- Мени није познато да постоје писани трагови о овом бунару, али се зна да је главном неготинском улицом пролазио један од два крака водовода из 1887. године. Према подацима које је оставио историчар и путописац Каниц, то је био један од ретких водовода у тадашњој

БУНАР ИЗ ТУРСКОГ ПЕРИОДА

Према првим претпоставкама историчара, бунар потиче из турског периода, када је на том простору постојало чувено утврђење "Баба Финка", из којег је Хајдук Вељко са својим бећарима бранио Неготин од Турака.

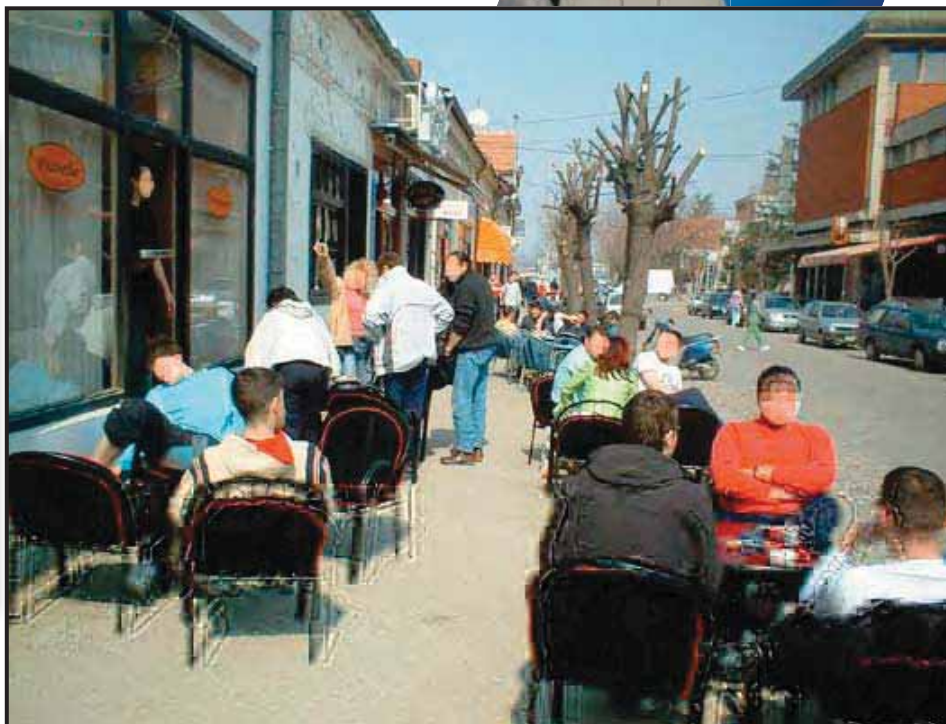
Србији. Управо тај податак указује да се током припреме и самих радова премало водило рачуна о томе да је ово зона

града која је под заштитом. Колико је мени познато, за ове радове је добијена сагласност Завода за заштиту споменика културе из Ниша, али то уједно значи да је требало обезбедити стручан надзор, који би стално пратио радове. Можда је неке врсте надзора и било, али он није био перманентан, па се може догодити да смо остали без нечега што је од изузетне важности – каже Гордан Јањић, виши кустос-археолог у Музеју Крајина у Неготину.

Он каже да је лично, у неколико наврата, током извођења радова, пронашао делове цеви тог водовода и доносио их у Музеј, што су чинили и неки други грађани који су били свесни вредности пронађених делова водовода.

Пошто се тек очекује реч стручњака о бунару у центру Неготина, тек када они буду рекли своје мишљење, знаће се и дали ће и на који начин ово откриће утицати на промену пројектованог изгледа пешачке зоне у центру Неготина.

Ширење наркоманије на истоку Србије ЕПИДЕМИЈА ЗАВИСНИКА МЕЂУ ТИНЕЈЦЕРИМА

Наркоманија у Србији доживљава праву експанзију због велике понуде јевтиних психоактивних супстанци које се нуде деци у најосетљивијем добу њиховог одрастања, између 12. и 17. године. Према истраживањима обављеним од 2005. до 2007. године, дрогу је пробало чак 70 одсто адолесцената, а њихове шансе да постану зависници су 43 одсто.

Прави аларм на узбуњујесте чињеница да сваки наркоман у току животног века направи 10 до 12 других зависника. Тинејџери по свом избору дрогу пробају само први пут, а за сваку даљу употребу „криве“ су функционалне и морфолошке промене које психоактивне супстанце изазивају у мозгу младих људи – тврди др Боро Лазић, психијатар и шеф стручног тима Специјалне болнице за болести зависности у Београду.

- Хероин је најјевтинији на нашим просторима управо због велике понуде, а само у Београду прошле године усмртио је 90 девојака и младића! Прва супстанца коју деца из радозналости, експериментисања и жеље за забавом, на журкама пробају, није више марихуана, већ екстази, и он се користи чешће од аспирина. Наркоманија је тешка болест, код које успех у лечењу зависи искључиво од мотивисаности наркомана и њиховог придржавања програма лечења који се спроводи у болницама – истакао је на трибини у

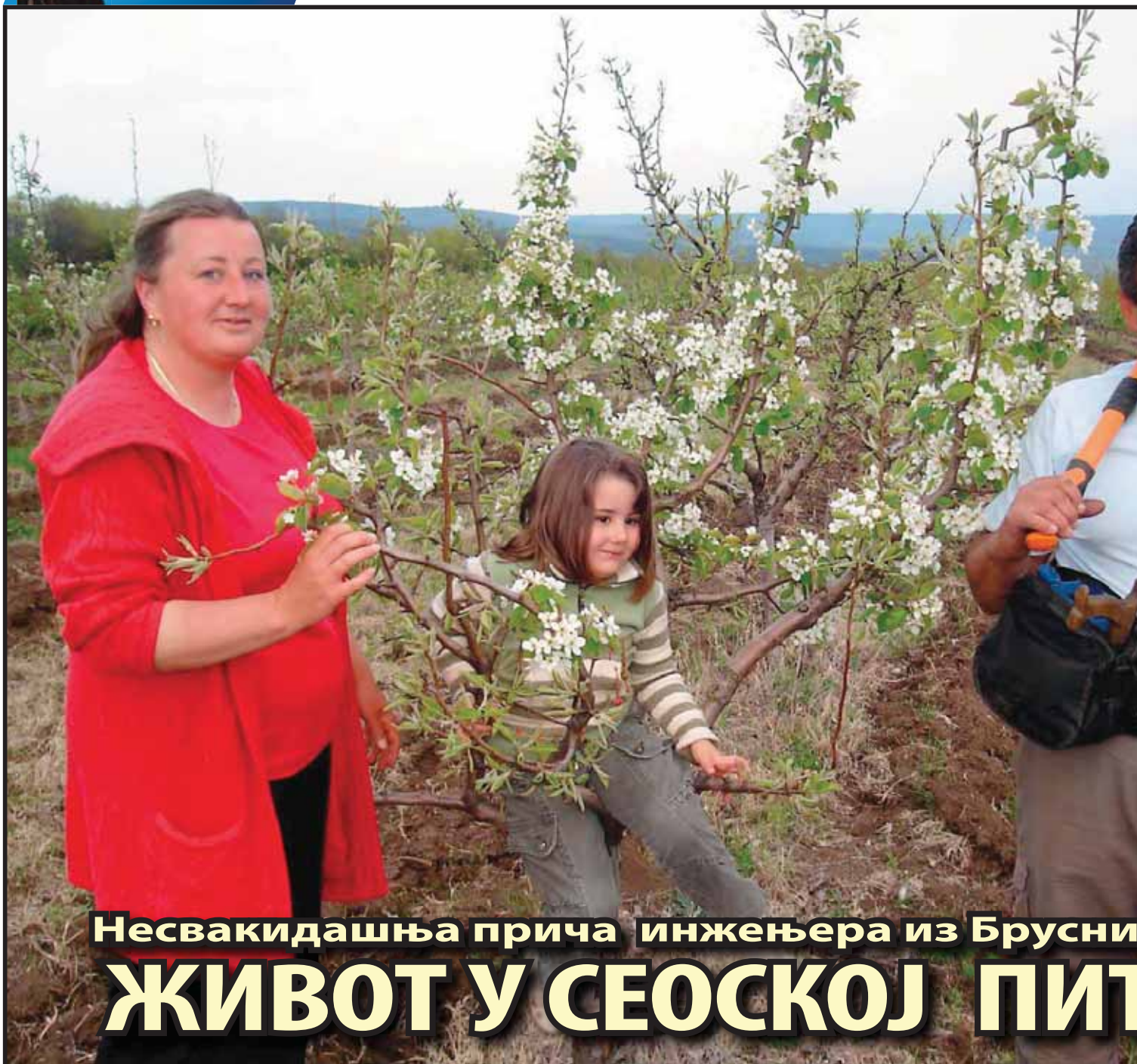
Кладову др Лазић, представљајући своју књигу „То може бити и Ваше дете“.

Пошто је реч о епидемији ове тешке болести, веома је значајно покретање акције подизања свести о последицама коришћења дроге и у малим местима, какво је, на пример, Кладово, тим пре ако се зна да је у последње време од предозирања овде умрло неколико наркомана.

Кладовски Центар за културу, који се укључио у националну кампању борбе мреже невладиних организација против пошести 21. века, планира да до лета организује низ активности и предавања о унапређењу и очувању здравља становништва.

НАЛАЗЕ ДРОГУ

Кладовска полиција је у 2007. години за неовлашћено држање, промет и уживање опојних дрога поднела 26 кривичних пријава. Од 9 лица која су лишена слободе, двоје је задржано у затвору. У десет заплена одузета су 44 грама хероина и 236 грама марихуане. На превенцији и сталном указивању на штетност дроге морају радити све надлежне институције – сматрају у полицији.

Несвакидашња прича инжењера из Брусника ЖИВОТ У СЕОСКОЈ ПИТИ

· Породица Марковић пре 13 година напустила живот у граду и преселила се у село само са једним циљем: да не опусте прадедовско огњиште

Мало је данас оних који одлуче да градску калдрму замене прашњавим сеоским путевима и врате се на прадедовска огњишта да наставе живот. Поготово се за такву авантуру тешко одлучују млади људи. Међутим, једну такву причу ево већ тринаесту годину у Бруснику код Зајечара живи породица Марковић. Грађевински инжењер Драган (44) и његова супруга Анела (38), економски техничар, родом Нишлијка, вратили су се у Драганово родно село након смрти његовог оца. Ту, по повратку у село, добили су дуго жељену Милицу, која сада има четири и по године.

Драган и Анела су живели прави велеградски живот. Готово целодневне пословне обавезе, брз ритам живота, дружење са пријатељима, изласци... Онда су одједном одлучили да све то замене мирним сеоским животом у окружењу питомих пашњака, воћњака и винограда. Уместо уз градску вреву, почели су да се успављују уз песму зрикаваца и трептај свитаца.

- Након смрти оца, у кући су остала осамдесетшестогодишња бака Моравка и мајка Славка - прича Драган. - Шта могу жене саме! Нисам могао да дозволим да кућа опусте, дедовина да пропадне.

Љубав према родном огњишту је све надјачала. Одлучили смо да наставимо живот ту, у Бруснику. Одмах смо засадили воћњаке и винограде. Крушке, кајсије, јабуке и грожђе, све на по хектар, и то све сопственим парама. Уложили смо ондашњих 10.000 марака, свесни да ће све то постати исплативо тек у десетој години. Уз све то, придодали смо и 40 ари јагода, а планирамо још који засад винограда.

Драганово домаћинство је једино у Бруснику које се озбиљно бави воћарством, премда је реч о подручју врло повољном за ту врсту пољопривредне производње. Од 380 домаћинстава, у Бруснику је остало активних само 220, и то углавном старачких. Од оних који су

ка код Зајечара ОМИНИ

када је у воћњаку и винограду. Драган у резидби годишње проведе и до 50 дана, а дневно и по десет сати на послу, како каже, у фабрици под отвореним небом. Ово двоје вредних људи мобилно је читаво лето, све до октобра, јер воће зри парцијално. Потребно је обрати преко четири вагона воћа и 10 тона грожђа и све то припремити за пијачне тезге. Оно што се не прода, одлази у ракију, коју Драган справља по старим рецептурама. У бурадима буде током године и тона и по разноврсне ракије.

У Драгановом подруму „спава“ најквалитетније природно црно и бело вино. За сезону направи овај српски домаћин око пет тона црног и 3,5 до четири тоне белог вина, зависно од рода и године. Вино и ракија су намењени продаји, али, како Драган каже, одређену количину поклони пријатељима, а доста се попије и у кућној атмосфери, поготово у зимским месецима, када заређају славе и празници.

Породица Марковић у Бруснику живи искључиво од пољопривреде. Других прихода нема. Кажу да може од пољопривреде да се живи, али је потребно много рада и залагања. Држава много говори о пољопривреди и селу, али мало помаже и једно и друго. Драган је тек ових дана регистровао пољопривредно домаћинство и незадовољан је што држава не помаже довољно да сеоска огњишта оживе.

- Држава не брине искрено о онима који живе од пољопривреде - каже Драган. - Није исто пољопривредно домаћинство које се води на неког пензионера и оно које стварно производи и ствара неки доходак. Пољопривредни кредити су неповољни, нафта прескупа. Због свега тога, од 20 хектара обрађујемо само 10 хектара земље. Оних преосталих 10 хектара ће сачекати неко исплативије време за пољопривреду.

Упркос свим обавезама, Драган је врло активан у Црквеном одбору и баш захваљујући њему сакупљена су потребна средства за обнову храма Свих Светих.

Драган и Анела позивају све оне који имају остављена сеоска огњишта да се врате и оживе их, јер ће, како кажу, потпуни мир и лепота живота наћи баш ту. Ово двоје младих и вредних људи стварно зрачи миром и неком скривеном срећом која се данас ретко може запазити на лицима оних који живе у граду. Они у потпуности демантују флоскулу насталу у комунистичком периоду ове државе, који је осакатио српска села, а која је гласила: „Село хвали, а у град бежи.“ Можда ће доћи време да ће силом прилика многи морати, ипак, да се сете села и врате на своја огњишта. У сваком случају, прича Драгана и Анеле може многим бити добар путоказ у животу.

ишколовани на београдској и другим велеградским калдрмама и постали угледни интелектуалци, готово нико се није вратио у Брусник. Сеоску школу похађа само десетак ђака у четири разреда. Драган и Анела страхују да ће школа остати без ђака док њихова Милица буде дорасла ђачкој торби.

- Прети опасност да и сеоска амбуланта буде затворена - каже Драган. - Без обзира на све, никада се више не бих вратио градском животу. Не постоји ни једна једина ствар која Анели и мени недостају из града. У град одлазимо само због куповине или неких других потреба и брзо се враћамо кући у Брусник.

Брачни пар Марковић је најсрећнији

КБ Огласи

ТРС Краљевица бб,
ламела б,
19000 Зајечар
kboglasl@kbgrupa.com
Тел. 019/ 432 561;
064/ 5 111 755
Факс: 019/ 433 644

Удружење капетана унутрашње пловидбе поново на окупу **ПРОТИВ САМОВОЉЕ БРОДОВЛАСНИКА**

Удружење капетана унутрашње пловидбе, са седиштем у Доњем Милановцу, на другој седници скупштине затражило је од надлежног републичког министарства да се убрза доношење новог закона којим би се заштитио незавидан положај лађарских посада у приватизованим српским бродарским предузећима. Капетан Срећко Николић, председник струковног Удружења, формираног пре годину и по дана, каже да је потребна нова законска регулатива којом би се прецизно утврдио положај укрцаних лица на бродовима и капетана унутрашње пловидбе који раде на обали, било у установама безбедности пловидбе или као оператери на бродским преводницама.

- Важећи Закон о поморско-унутрашњој пловидби је застарео и недоречен у односу на друге земље у окружењу. Радни дан заповедника и укрцане посаде на бродовима често траје дуже од 12 сати. Због самовоље појединих послодаваца који сада у речном бродарству имају монопол,

неопходно је увести већу инспекцијску контролу - сматра овај капетан из Лучке капетнаије у Прахову.

Он још додаје да је један од већих проблема у српском речном бродарству недостатак младих, стручних људи. За образовање кадрова потребно отворити више одељења бродарских школа за навигацијски и машински смер и едуковати постојеће посаде на бродовима, првенствено морнаре-бродарце, како би ванредно могли да полагају испите за поручнике унутрашње пловидбе и да добију међународне сертификате.

Указујући на застарелост српске речне флоте, Милијан Анђелковић, шеф Капетаније у Великом Градишту, изнео је податак да у Србији има 50 бродарских компанија, које располажу са 450 пловних објеката, чији су капацитети око 450.000 тона. Просечна старост домаћих пловила је 35 година и, због сигурности посаде на рекама, неопходна је њихова хитна модернизација.

ПАРОБРОДИ ЗА МУЗЕЈ

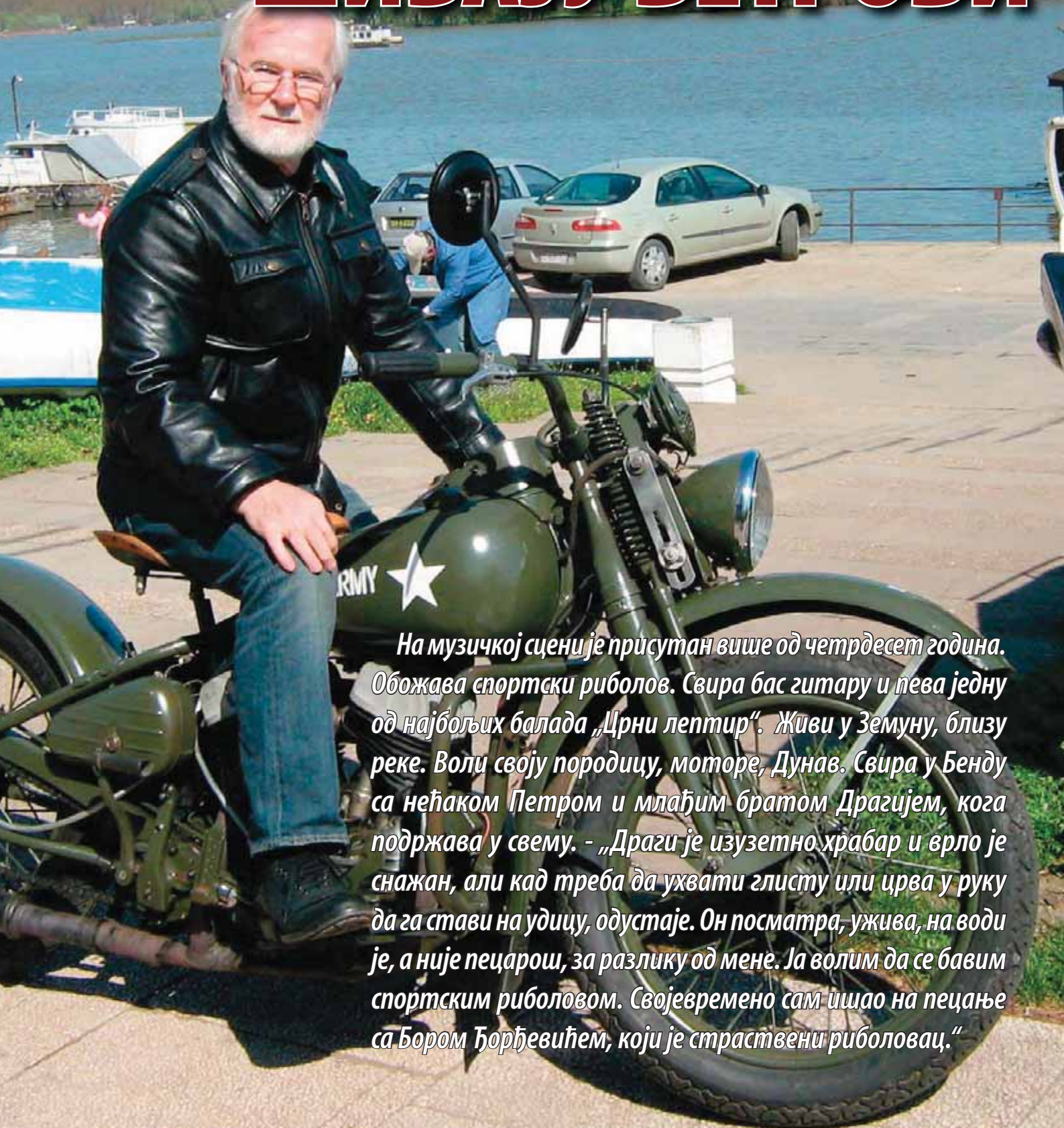
Стари српски пароброди „Цар Никола други“ и „Војводина“, који већ дуже време пропадају на доку кладовског бродоградилшта „Рајна - Дунав“, и бродић „Пена“ из 1956. године, усидрен код ХЕ „Ђердап 1“, наћи ће се у јединственој збирци Музеја науке и технике из Београда. Гордана Каровић, кустос музеја, изјавила је да је, до сада, Музеј науке и технике као техничка културна добра прогласио и заштитио девет старих пловила значајних за историју бродарства Србије, од којих се три брода налазе у општини Кладово.

- Још нисмо одлучили на којем делу Дунава ћемо усидрити старе кладовске лађе. У сваком случају, биће то права атракција на води. Интензивно радимо на формирању Музеја речне пловидбе. Збирку речног бродарства, за сада, чине 56 предмета. Међу њима су сидро, компас, венац за спасавање, хронометар, бродска лампа и остали предмети важни за историју српског бродарства - каже београдски кустос Гордана Каровић.

Жика Јелић, члан Ју Групе

ДУНАВОМ ЈОШ ШИБАЈУ ВЕТРОВИ

На музичкој сцени је присутан више од четрдесет година. Обожава спортски риболов. Свира бас гитару и пева једну од најбољих балада „Црни лептир“. Живи у Земуну, близу реке. Воли своју породицу, моторе, Дунав. Свира у Бенду са нећаком Петром и млађим братом Драгијем, кога подржава у свему. - „Драги је изузетно храбар и врло је снажан, али кад треба да ухвати глисту или црва у руку да га стави на удицу, одустаје. Он посматра, ужива, на води је, а није пецарош, за разлику од мене. Ја волим да се бавим спортским риболовом. Својевремено сам ишао на пецање са Бором Ђорђевићем, који је страствени риболовац.“

Без размишљања је прихватио разговор са мном. Састали смо се на кеју, поред реке, његовом омиљеном месту. Тачно у подне, као у филму. Дунав. Сплавови, бродићи, чамци... Рибари припремају своје мреже... Неки пецају, неки само необавезно шетају и уживају у првим пролећним данима... свако иде својим послом. Одмах сам схватио да ово није обичан интервју који почиње и завршава се једноставним, унапред припремљеним питањима, убележеним у роковник. Питања су сама долазила, једно за другим, било их је много. Жика Јелић је почео да прича своју причу...

Прича почиње на другој години, када је био средњошколац. Ишао је у Другу саобраћајну школу. Није био добар ученик, те је отац морао да реагује и упути сина на прави пут. Није ни слутио колико је био у праву...

„На питање мог оца да ли могу бар једно полугодиште или крај године да завршим баз слабе оцене и да не одем на поправни испит, одговорио сам да могу и обећао да ћу бити врло добар. Када сам остварио свој циљ, уследило је очево питање шта желим за постигнут успех, ја сам одговорио – гитару. Отац је испунио обећање, купио је акустичну гитару, која је донела велике промене у породици,

јер су и моја два брата прихватила тај инструмент. Заједно смо и почели, а до дана данашњег свирам са најмлађим братом Драгијем Јелићем у Ју Групи.“

Први су рок бенд који је издао свој ЛП 1973. године. Плоча је донела многа признања. То је један од најцењенијих албума у источној Европи. Прави дискофили у својим колекцијама обавезно имају тај албум Ју Групе, који је у то време био у рангу свих осталих група у Европи, а можда и усвету.

У ТАМИ ДИСКО КЛУБА

Ветрови са Запада су полако, али сигурно, ширили своје чари на Исток... Соса сола, Lewis и шопинг у Трсту постали су део тадашње моде. Многе генерације памте да је сваки „излазак“ у Трст значио нове фармерке, неки нови комад гардеробе, а такође и одлазак у иностранство. Била је то давна, 58-ма, 59-та година. Некако је баш тада почео да се развија и шири најбунтовнији талас музике – Rock'n'Roll.

– „У то време је рок био нешто ново на музичкој сцени. Песме које су долазиле са

Запада, нисмо могли тако често да слушамо. Ми смо у то време били јако затворена земља, сваки утицај са Запада сматрао се штетним, а тако се и пропагирао. Дошли смо у контакт са том музиком захваљујући сналажљивости појединих родитеља који су унапред гледали и набављали својој деци плоче из иностранства. То су били први почеци и прва сазнања о Rock'n'Roll-у, певачима тог времена, реч је о педесетим годинама прошлога века.

НОНА... ДУГО ЗНАМО СЕ... ИМА НАДЕ...

Сматрају их пионирима етно-рока. Све је почело тако случајно.

– „У тренуцима одмора и релаксације, док смо спремали репертоар, 70-тих година, спонтано смо почели да свирамо, инспирисани мотивима са југа Србије, остали су се прикључили и тако су настале неке од наших најбољих песама.“

На послењем албуму Ју Групе, „Дуго знамо се“, изостале су песме инспирисане етно-мотивима.

– „Снимили смо Нону, Косовске божуре, Саму, периодично су настале песме „Од злата јабука“, „Има наде“ и „Опасно те волим“. У то време су почеле неке друге групе да чепркају и да траже мотиве у народној музици, па смо престали тиме да се бавимо, што се примећује на последњем

албуму, који нема примесе етно-мотива.“
КОСОВСКИ БОЖУРИ

Пружио је своју подршку обнови манастира Ђурђеви ступови. Нашао се међу многима који су подржали кампању „Косово је Србија“ и каже да је везан за тај део наше земље.

- „Прво ме веже историја, такође и прва турнеја Ју Групе на Косову 1975. године. Етно-мотиви у нашим песмама потичу из тих крајева. Мени је криво што се ово дешава. Ово видим као безобзирно отимање. То је моје размишљање. Сада мало залазимо у политику, ја се не бавим политиком, али размишљам као нормалан човек. Требало је да Албанци прихвате аутономију, никако да се откида територија од Србије.“

ЧУДНА ШУМА

Често се у стварном животу обистини поука басне, у овом случају: „Тресла се земља цели дан, не зна с ким игра ко. Дође и тигар звани Кан, чудна шума је то.“ Ово није политичка прича, али се многи препознају, нарочито у време изборне кампање. Басне се због тога и пишу. У маниру великих уметника Ју Група је отпевала своју рок басну - „Чудна шума“. Необразовани меда плеше са поспаном совом, ту су и лукава лија и непредвидиви вук. Слоница, миш, сви на окупу.

- „Ако човек добро запази, у стварном животу постоје све ове животиње, и лисице и зечеви и мишеви. Та песма не само што изазива невероватан набој код публике, већ је и поучна уколико човек хоће правилно да је протумачи.“

ГЛЕДАЈ САМО ПРАВО

Мотори су саставни део живота и Драговог и мог. Одмалена волимо моторе, за ралику од средњег брата, Петровог оца, који би мотор узео само ако би му га неко поклатио и одмах би га продао и купио део за свој брод. Драги и ја припадамо оној врсти људи која од рођења воли мотор. Свега и свачега је било у нашем возном парку. Драги је присталица добрих

„Моторциклист је нешто најближе јахачима коња. Као што каубоји јашу своје коње, тако возачи возе своје моторе. Специјално моторе типа „Крузере“, на којима се седи специфично, типа Харли Дејвидсон, а онда и све остале копије типа Кавасаки ВН 900 или Јамаха, Сузуки ... Они који возе моторе, знају тај осећај и знају о чему ја причам.“

скутера, којима може брзо да се провлачи кроз град. Од већих мотора има Вираз 353. Ја сам присталица старијих издања. Возим „Харлија“ из 1942. године. То је мотор из Другог светског рата. Имам намеру да купим неки новији снажнији мотор, по могућству опет Харли.

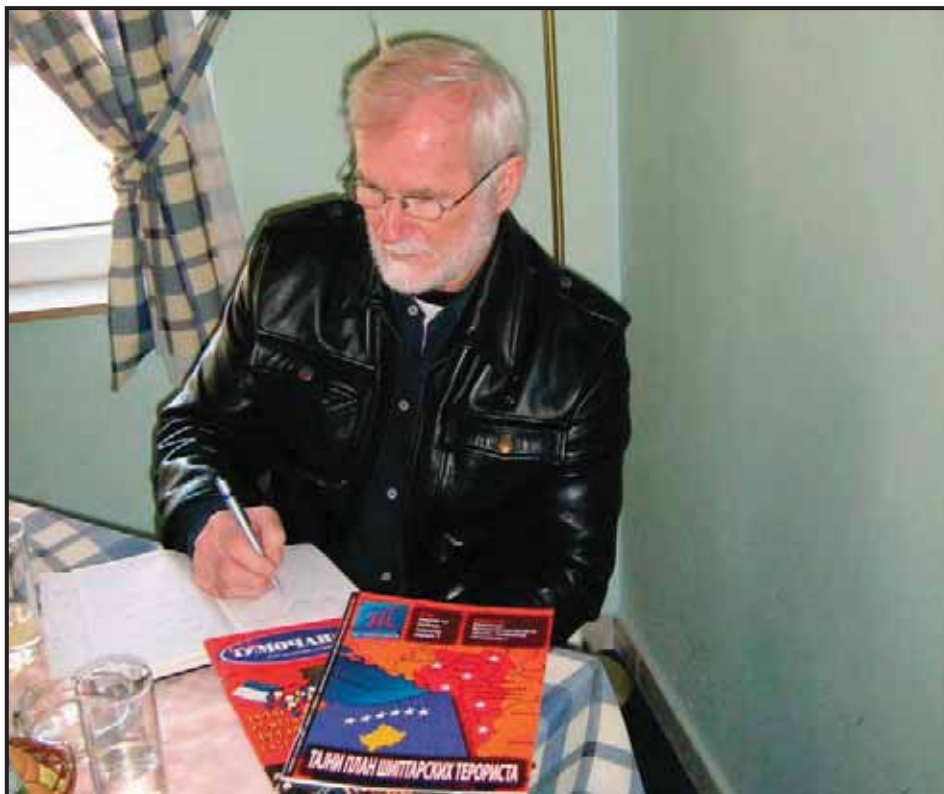
ДУНАВ, РЕКА

Пуно песама је посвећено реци. Драги Јелић, Жикин брат, направио је лепе песме које су остале и остаће за нека будућа вре-

пуно интересовања.
ДУНАВОМ ЈОШ ШИБАЈУ ВЕТРОВИ

Уз љубавне песме Ју Групе засигурно су настале, али, на жалост, и нестале многе љубави. Неко је „одлазио“, неко је волео „Нону“, љубав је понекад остајала „Сама“, „Заборављена“, а понекад је била лепа као „Од злата јабука“. Свако је живео своју романтичну причу на свој начин, па тако и Жика.

- „Прва љубав се десила у основној школи. Становао сам у павиљонима. То

мена... „Река носи моју тугу према теби...“

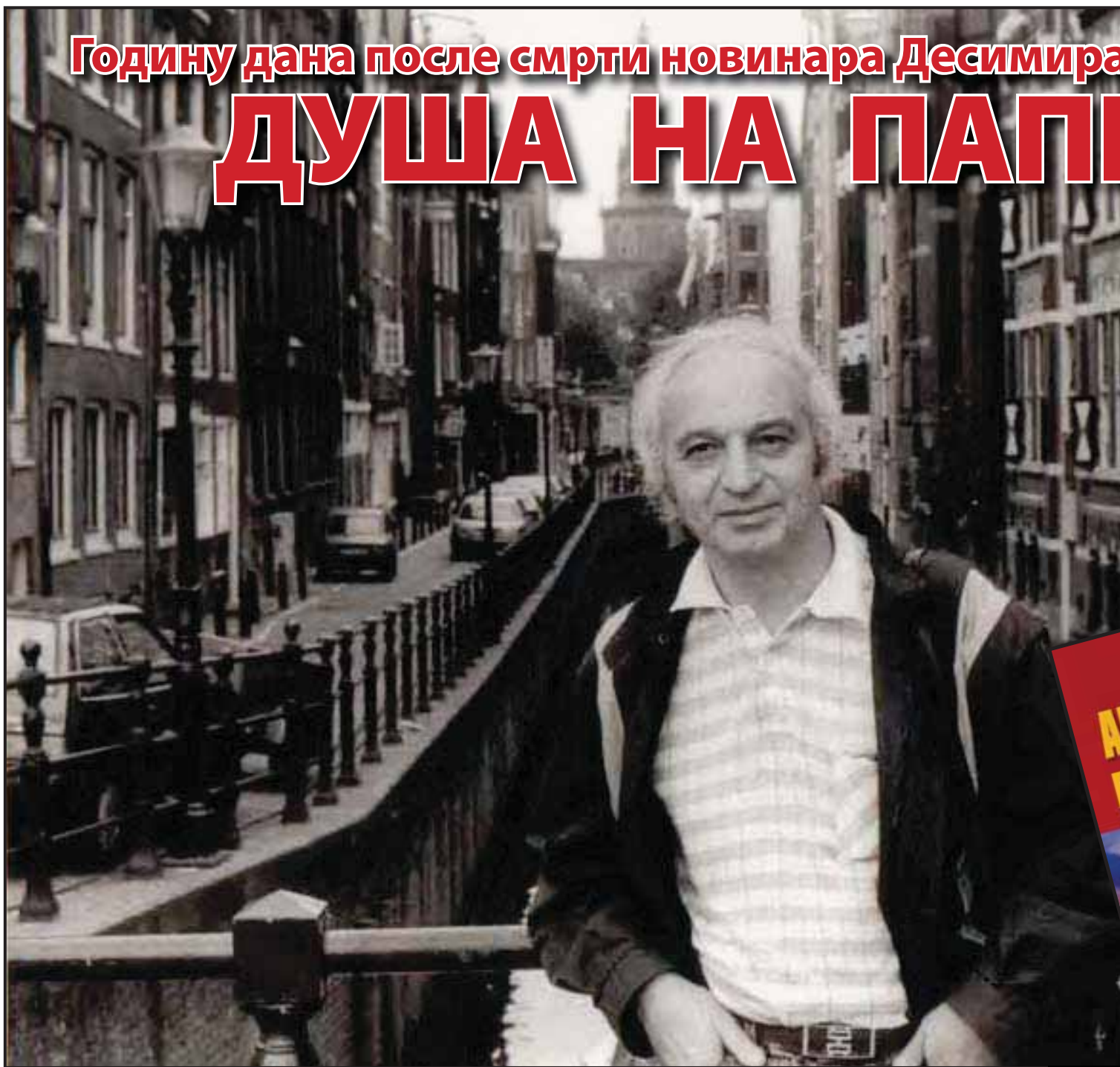
- „Драгово и моје детињство је везано за реку, за Западну Мораву, тамо смо рођени и тамо смо проводили пуно времена. Љубав према реци је настављена давне 1947. године, када смо дошли у Београд и настанили се на Новом Београду, а касније у Земуну. Када хоћу да се лепо одморим, када желим да заборавим на све муке и проблеме, када желим да сву агресију избацити из себе, одем на неки од сплавова или на брод средњег брата. Ми смо продали наша пловна средства, јер изискују пуно пажње и времена. Драги је изузетно храбар и врло је снажан, али кад треба да ухвати глисту или црва у руку да га стави на удицу, одустаје. Он посматра, ужива, на води је, није пецарош, за разлику од мене. Ја волим да се бавим спортским риболовом. Сада одлазим када ми „дуне“, не као раније. Својевремено сам ишао на пецање са Бором Ђорђевићем, који је био страствени риболовац. Нисам га питао да ли се и даље бави тим спортом, човек има

је била много лепа, по мени најлепша девојчица са којом сам се налазио. Највише смо ћутали. Комуникација нам се сводила на ‚здрaво‘. Када се вратим у тај период, било је смешно. Слали смо писма, цедуљице. Животна љубав се десила у Дому омладине, када сам свирао са Џентлменима. Тада сам помислио: ‚Са овом особом бих могао да живим и да имам породицу‘. Угледао сам једну девојку и заинтересовао се за њу, тако да сада имамо две ћерке: Ану и Тамару.

Шта је прича? Прича је нарација, кажа, ниска догађаја. Казује нам ко смо, шта смо били и ко бисмо могли да постанемо ... Ово је једна таква прича, прича о дечаку са реке који живи сопствени сан. Ово је прича и о бунтовнику са разлогом, о заљубљенику у моторе и, наравно, прича о легенди Rock'n'Roll-а - Жики Јелићу. Његова прича и даље траје и... наставиће се, јер Дунавом још шибају ветрови...

Годину дана после смрти новинара Десимира

ДУША НА ПАП

· *Пола века новинарства. Од Тимока преко „Политике Експрес“, „Двоје“, „АС“-а, „Уне“, „Вести“, „Ока“, „Ревује 92...“ до „Илустроване Политике“.*

Кад год бих започео причу о свом оцу, рекао бих: „Да је мој отац оволико у иностранству радио као новинар, не бисмо могли да потрошимо толико пара.“ Јер, скоро пола века ударничког новинарства оставио је Десимир Миленовић иза себе.

Само и један његов радни дан - требало је издржати! Јер, радио је Деско од јутра до сутра. До четири, пет... девет сати ујутру. Инспирација је, некако, с мраком долазила. Током дана читао би новине и испијао кафу за кафом. Наравно, уз цигарете. Папир до

пола увучен у машину. И... готово целог дана тако. А онда, како би падало вече, као да је некуд журио, куцао би све брже. И брже! Одјекивала је машина у глуво доба ноћи. Зато сам, враћајући се као момак из града, непогрешиво одређивао прозор иза којег је отац радио. У мраку, док је одмицала ноћ, он је, не штедећи себе, радио, или - како би он то обично рекао - „лупао“ по његовој омиљеној машини марке „Олимпија.“ Годинама, деценијама ... горело би светло на шестом спрату зграде у којој смо становали уз оца - мајка, брат и

ја. До новог дана, кроз зору... до јутра.

Лењост и „салонско новинарство“ није „варио.“ Зато је и био стално на точковима, на терену. За жутог „Фићу“ није било ни далеког пута, а, богами, ни несавладиве препреке.

А данас... многи себе тако олако представљају као новинара! Неколико прилога или рубрика у новинама и... где чуда - новинар!

Десимир Миленовић је из познатог виноградарског Рајца код Неготина диплому политиколога стекао у јуну 1967. год. у Новом Саду. Исте године запослио се у „Колективу“, листу Рударско-

Миленовића ПРУ

топионичарског басена Бор. Након две године прешао је у „Политику Експрес“, а касније и у „Илустровану Политику“, у којој је као новинар-репортер радио до почетка 2005. године, када је и отишао у пензију. Узгред, свој први новинарски текст објавио је у регионалном листу „Тимок“ давне 1960. године. У међувремену је, краће или дуже, радио у десетинама тиражних листова широм ондашње Југославије.

Као професионални новинар „Политике Експрес“, буквално је уздуж и попреко прокрстарио источну Србију. А као репортер у оно време изузетно тиражне ревије „Илустроване Политике“, поред Југославије, доста је путовао и по свету (Америка, Русија, Шри Ланка, Холандија, Израел, Швајцарска, Кенија...).

Његове теме углавном су биле људске судбине - необичне, трагичне...

Јеврем Дамњановић, данас познати публициста, дуго је био Миленовићу уредник у „Илустрованој Политици.“ Његов новинарски рад је овако оценио:

„Десимир Миленовић је као новинар стекао веома добру особину да за своје репортаже скупља грађу до најмањег, најбизарнијег детаља, што доприноси да људи и догађаји о којима се пише буду сликовити, па се пред читаоцима одвија живот као на екрану. Ту своју особину он испољава и као писац књига. Док је разговарао са људима чије ће животне приче да стави између корица књиге, наводио их је да испричају и оно што им се чинило да није важно.

Иначе, Миленовићева књига Ја, Андреја Чеклановић - пустолов са Пацифик (прво и друго издање), односно Андреја Чеклановић - пустолов са Пацифика (треће издање), својеврстан је роман из жанра документарне прозе, велика репортажа са литерарним елементима.

Десимир Миленовић, уз настојање да верно пренесе живот својих саговорника, задира у њихове емоционалне животе, и те странице, готово увек, имају литерарно обележје.

Поред поменутог, најчитанијег и најпродаванијег романа, Миленовић је објавио и књиге „Краљев мајор“, „Приче о заводу, приче из завода“, „Тимочки божури“, „Тимочки равнорски трагичари“ и „Еротска влашка магија.“

Мало је познато да је у „годинама опасног живљења“, због оштрог језика, принципијелног става и политичког неслагања са ондашњом владајућом гарнитуром, остао без тек купљеног (какве ли ироније!) црвеног „Југа“.

Без ауто даље није могао на терен. Одлучио је да купи други. Али, требало је зарадити за други ауто. Зато је још јаче прионуо на посао. Опет дани, а поготово ноћи, писања и... писања! Труд се, наравно, исплатио. Купио је добро очуван „Форд фиест“. Нов ауто тешко је било купити од поштеног рада. На жалост или срећу - такав је био. Поштен!

У то време већ је дошло до промене режима и у једној Србији. Тако је „фиеста“ до краја живота остала његов ауто. Од „Југа“, наравно, ни трага.

Сада, годину дана од смрти, остаје само

СЕЋАЊЕ
Зоран Миленовић

Андреја Чеклановић и Десимир Миленовић

СЕЋАЊЕ на супруга, деку, оца и НОВИНАРА Десимира Деска Миленовића.

И још нешто. Да ... стално та потреба да нешто додамо. Вероватно из страха да нешто важно не изоставимо и тиме не умањимо полувековни, итекако запажен, рад једног врсног новинара. Иза Деска Миленовића остала је и гомила његових укоричених текстова. Од првог до последњег. Неких 70-80 килограма! Уосталом, која је мерна јединица за брдо текстова једног професионалног новинара?!

Негде у јесен прошле године, у Радулбеговом конаку у Зајечару одржано је вече посвећено промоцији трећег издања књиге „Андреја Чеклановић - пустолов са Пацифика“. Вече, у којем су сви присутни уживали, назвали смо „Сећање на Десимира Миленовића - Деска“. Једна од порука која је следећег дана стигла на мобилни, гласила је: „Дивно сећање! Тамо „негде“ отац је сигурно срећан ...

Једно је сигурно. Књиге Десимира Миленовића и даље се читају. Све више. У Зајечару, Бору, Београду, Сомбору, Скопљу..., па и тамо далеко преко Пацифика ... у канадском Ванкуверу, где и данас живи и ужива своје пензионерске дане јунак књиге Андреја Чеклановић.

Подсетимо, књига је посвећена свима онима који нису имали среће да живе у својој домовини. Зато је и сам Андреја Чеклановић једном приликом рекао да је „Канада земља, што би наши људи казали, у којој нема шта нема. На жалост“ - додао је - „нема само продавницу у којој могу да купим - родни крај.“

Носталгија чини своје. Сећање заувек остаје. Баш као и слова на мермерној плочи уклесана: „Живот мора тећи даље, заборавих тачно зашто.“

СПОРТ
Славица Марковић

У заједници спортских риболоваца
Тимочка крајина тврде

СВЕ ЈЕ МАЊЕ КРИВОЛОВА

Заједница спортских риболоваца „Тимочка крајина“, која је основана још 14. јуна 1951. године и која са прекидима постоји до данас, а посебно је активна од 1996. године, од 1. фебруара налази се на новој локацији у Тржно- пословном центру „Краљевица“ - ламела „Ц“ у Зајечару. Заједница спортских риболоваца ради на заштити, чувању и порибљавању рибарског подручја на територији општина Сврљиг, Бољевац, Бор, Књажевац и Зајечар.

- На подручју наше Заједнице из године у годину све је мање криволова - каже Биљана Милутиновић, управник дела Рибарског подручја Србија-Исток. - Већина је купила спортске дозволе за лов са највише три штапа са по две удице, а наши рибочувари редовно обилазе подручје које покрива наша заједница. Организујемо и акције ноћне контроле. Од почетка године издато је укупно за све категорије близу 3.000 дозвола.

Заједница подноси кривичне пријаве против свих оних који криволове. Пре неког времена са Корбовских бара на Дунаву рибочувари су запленили 460 метара мреже и један метални чамац. Власници су се јавили и против њих су написане кривичне пријаве. У Вратарници пре месец дана из Тимока је заплењена мрежа од 40 метара. Починиоци криволова нису откривени. Овакви случајеви нису учестили и дешавају се једном или два пута годишње.

Током овог месеца посебне активности су усмерене на чување мреста скобаља. Заједница већ четири године успешно чува мрест ове врсте рибе од криволова који сувилама и виљушкама ловили рибу у реци. До 31. маја у забрани је излов шарана. У појединим деловима језера постављене су табле потпуне забране ловљења шарана због мреста.

Заједница је од Министарства животне средине добила милион и по динара за порибљавање смуђем Грлишког језера, што је урађено крајем фебруара. Смуђем ће бити порибљено и Борско језеро, а мреном и бодорком део Белог Тимока, у којем се прошлог лета догодио велики помор рибе. За ове потребе из поменутог Министарства треба да стигне још пола милиона динара, али рибе која се користи за порибљавање нема на тржишту.

Заједница је израдила пројекат под називом „рибље стазе“ како би риба равномерно била распоређена у рекама ради мрешћења. Пре неколико дана на Црном Тимоку и Радовањској реци су отворени пастрмски ревири, односно постављене табле са упозорењем.

Према привременом програму, ове године на Грлишком и Борском језеру планиран је излов толстолобика. Од 1. јуна до 31. септембра на Грлишком језеру због неприступачности терена биће дозвољена употреба чамаца за превозење опреме са једне на другу обалу, али не и за пецање.

Израда средњорочног програма за период од 2009. до 2012. године Заједница ће поверити Биолошком факултету из Београда, на челу са професором Предрагом Симоновићем.

One, Two... Five

Група „Orthodox Celts” је одржала традиционални концерт на Дан Светог Патрика. У препуној дворани Дома синдикатае било је заиста весело, стога вам „Тимоцанин“ ексклузивно преноси делић атмосфере са концерта.

У оквиру турнеје „Even more orthodox than the Celts” група „Orthodox Celts” је традиционално на Дан Светог Патрика свирала у Београду. Двоипчасовном наступу је присуствовало више од хиљаду љубитеља ирске музике. Спектакл је почео звуком ирских гајди и песмом „Green roses”, да би се нешто касније на бини појавили плесачи обучени у ирску ношњу. Певач Александар Петровић је изненадио све присутне када је из дима који је пуштен на сцену изашао са упаљеним бакљама. Концерт је први пут одржан у Дому синдиката и њиме је обележено петнаест година постојања.

Занимљивост наступа је да су коришћени неки од традиционалних ирских инструмената које публика у Србији није имала прилике да чује. Турнеја и промоција новог албума „One, two ... five” настављена је концертима у Зајечару, Новом Саду и Зрењанину.

Фудбалски клинци из наше улице

РАСТЕ КЛАДОВСКИ РОНАЛДО

званично такмичење са генерацијом „малих фудбалера“ рођених 1993. године био је мајски турнир „Фудбал 7“ који је у Кладову одржан 2002. године. Следе такмичења у лиги претпетлића клубова Тимочке зоне, а затим и наступи у селекцији најталентованијих играча Борског округа и у репрезентацији источне Србије.

Никола Радановић, некадашњи кладовски првотимац и садашњи фудбалски учитељ Илије Матејевића, каже да је његова највећа вредност, иако је дешњак, то што може да игра на разним позицијама, од класичног шпица до везног играча на обе стране. Као капитен у дресу са бројем 10 у првенственој сезони Илија у просеку постиже осам до једанаест голова.

Узор овог скромног и срамежљивог дечака голгетера је португалски фудбалер Кристијано Роналдо. Да је, ипак, само дете опчињено фудбалском игром, можда најбоље говоре његове емоције, неописива радост када са друговима победи ривала и искрене сузе за игзубљеном утакмицом, било то на тренингу или у првенственим сусретима пионирске Лиге источне Србије.

ДЕЦА СРБИЈЕ НА МАЈСКОМ ТУРНИРУ

Спортски радници Кладова ужурбано се припремају за 31. такмичарску смотру „петлића“, која ће се под покровитељством Фудбалског савеза Србије одржати од 1. до 4. маја. Прва пријава за учешће на Отвореном првенству Србије „Фудбал 7“ стигла је од ФК „Трепча“ из Косовске Митровице, чији малишани већ неколико година успешно наступају на турниру у Кладову.

- Очекујемо на десетине клинаца који ће трчати за „бубамаром“ у борби за титулу држаног првака. Велико интересовање за учешће на манифестацији која „слави“ фудбалску игру показују клубови из Црне Горе, Републике Српске, Војводине и суседне Румуније. Предвиђене су 32 екипе у мушкој и осам у женској конкуренцији, али ће овај број сигурно бити већи. Такмичиће се дечаци рођени 1997. године и девојчице годину дана старије - каже Драган Босић, члан Организационог одбора.

Брзоноги голгетер пионирске селекције ФК „Ђердап“ Илија Икица Матејевић (14), трчећи за лоптом, прошао је пут од фудбалских клинаца „из наше улице“ до талентованог играча којег увелико меркају српски скаути. Дobar ученик осмог разреда ОШ „Вук Караџић“ у Кладову себе већ види на травнатим теренима наших престоних фудбалских клубова, јер ће од јесени школовање наставити у Београду.

Интересовање за фудбал Икица је показао још као сасвим мали, са непуне четири године. На његов наговор, у фудбалску школу „Ђердапа“, код искусног тренера и педагога Петра Тихојевића, мајка Снежана и отац Марјан уписали су га са навршених 6 година. Прво његово

Радио Магнум 13 година са слушаоцима

ФРЕКВЕНЦИЈА - ПРИЗНАЊЕ ЗА КВАЛИТЕТАН РАД

Радио Магнум, чији су оснивачи Зоран и Горан Обреновић, из Зајечара, прошлог месеца, након тринаестогодишњег рада, добио је фреквенцију за локалне емитере на територији општине Зајечар, чиме је уједно добио потврду квалитетног рада, заснованог на јасној програмској концепцији. Ова радио станица је од оснивања до данас непрекидно улагала у свој технички, програмски и кадровски развој искључиво сопствена средства. Данас, поред врхунске професионалне технике, поседује и фонотеку са преко 6.000 оргиналних носача звука.

За разлику од неких других приватних радио-станица, чија је оријентација искључиво забава слушалаца, радио Магнум води рачуна о равномерности заступљености информативног, образовног, културног и спортског програма.

Радио Магнум је веома слушан, а то потврђују и бројне анкете које се баве истраживањем слушаности овог радија.

Радио Магнум има развијену маркетиншку службу, а увек популарне цене огласа и рекламних порука привукле су велики број коминтената.

На таласима овог радија посебно се негује музички програм, у оквиру којег су најзаступљенији хитови 70-их, 80-их и 90-их година, као и актуелни поп, рок и денс хитови.

Уз популарни јутарњи програм, у којем се емитује велики број сервисних информација, посебно је занимљив сегмент у којем су таксисти и слушаоци репортери са лица места, тачније - они саопштавају јутарње информације са подручја где се налазе.

У преподневном, подневном, поподневном, вечерњем и ноћном програму заступљене су многе контакт-емисије, квизови, наградне игре, информативне емисије ...

Радио Магнум је вишесмислен породични радио, јер свака генерација може у програму ове радио-станице да пронађе наешто за себе. Породичан је и у смислу да, уз браћу Обреновић, готово свакодневно на програму може да се чује препознатљив глас Горанове супруге Весне Обреновић. Весна није само спикер и водитељ већ и новинар и комерцијалиста - све у једној личности, и то врло успешно.

Уз Веснин, ту је и препознатљив мушки глас Мирослава Стојиљковића, који са ових таласа свакодневно поздравља слушаоце већ пет година. За технику је задужен Ивица Мимиковић.

Насупрот многим радио-станицама које опслужују тимови запослених, радио Магнум реализује целодневни програм са веома малим бројем људи.

Радио Магнум, укратко речено, у потпуности испуњава своју основну мисију да информише, образује и забави.

Претплатите се на

0 За вас динара данас

За
10
плаћених бројева
добијете
12

Ваше 4 предности:

- Два бесплатна броја
- Испорука листа на жељену адресу
- Гарантоване цене целе године
- Коришћење ексклузивне понуде за претплатнике

ПОНУДА ЧИТАОЦИМА КБ ТИМОЧАНИНА ВАН ГРАНИЦЕ СРБИЈЕ

Вратити у затвореној коверти са маркицом и назнаком "за претплату" на: КБ Тимочанин, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар, Србија

Подаци о претплатнику:

Име:

Презиме:

Адреса:

.....

Место:

Држава:

Телефон:

e-mail:

ДА, претплаћујем се на лист "КБ Тимочанин" за 0 €, \$, AUD данас.

Уплатићу износ од 56€ уместо 67,2€, 88\$ уместо 105.6\$, 95AUD уместо 114AUD, 89 уместо 106,8 CHF, за уплату на 12 месеци.

Мој први број ћу добити

15. ____ - 20 ____ године

УПЛАТА ПО ПРИЈЕМУ ПРЕДРАЧУНА

ПОТПИС

ПОНУДА РЕЗЕРВИСАНА ИСКЉУЧИВО ЧИТАОЦИМА КБ ТИМОЧАНИНА

Вратити у затвореној коверти са маркицом и назнаком "за претплату" на: КБ Тимочанин, ТПЦ Краљевица бб, ламела б, 19000 Зајечар - Србија

ДА, претплаћујем се на лист "КБ Тимочанин" за 0 динара данас.

Уплатићу износ од 980 динара уместо 1176 динара, за претплату на 12 месеци и добићу мој први број 15. ____ - 20 ____ године.

Подаци о претплатнику:

Име: _____

Презиме: _____

Адреса: _____

Телефон: _____

e-mail: _____

ПОТПИС

УПЛАТА ПО ПРИЈЕМУ ПРЕДРАЧУНА

	Схватања		Назив места Тенисер Новак	Певачица Фиццералд	Марка трактора (ми) Ђ. И,		Део динара (мн.)	Држава Средње Америке Радни налог		Одељак, одсек, део	Тимочанин	Херцеговац	Тимочанин						
Храм са фотографије																			
											Нота солмизације								
Врста слаткиша Зорица (од миља)					Стари персијски новац Палес. наци- он. агенција			Врста угљ. хидрата Припадница већин. народа у Србији											
Острво код Гвинеје Чисти, опрани водом				Мала преса Један инди- јански језик								Кисеоник Теорија анализе							
							Рук. клуб Инђија Лука на Црном мору					Сребро Ево, ето (итал.)							
						Офарбано Син Зевса и Хере													
Природна наука Треће слово азбуке		Примор. израз за место Део течности			Место у Уганди Лука у Јапану				Део иметка (тр) Површина мора										
Першун (далматин- ски)			Азијска држава Према							Река у Судану Проверене									
Магарећи глас Резервисан капаром				Касапи Р							Ајдахо (скр) Мелодија								
									Део дана (мн) Аутоном. покрајина Војводина										
							Ћуд, Ћудљивост												
							Врста поврћа (мн)					Глумац Брајовић Мајка једног родитеља						Река која протиче кроз Косов, Митровицу	
							Друго слово Устајала вода							Село код Љига Трећи део Дантеове "Бож. комед."				Италија Речно острво	
																	Латински прердлог (од)		
												Држава у Сев. Америци Град у коме је храм са слике							

**Kepi Blanc
club**

